

NAGY ATTILA
KÖLCSEY HALÁLA

NAGY ATTILA

**KÖLCSEY HALÁLA
ÉS A ZSIDÓK HONFOGLALÁSA**

UROPATH, 2007

Nt. Dr. Szenes László
ny. református lelkésznek,
Laci bácsinak szeretettel ajánlom

© Dr. Nagy Attila, 2007

ISBN 978 963 86561 8 2

Kiadja:
Uro-path Bt.
4026 Debrecen, Kar u. 37.
Tel.: 52/418-958
Mobil: 70/252-2831
drnagyattila@yahoo.co.uk
www.drnagyattila.hu

Tartalomjegyzék

Kölcsey halála	5
Előszó	7
A test halála	9
A szellem haldoklása	12
Kölcsey-gyalázás határon innen és túl	13
Hungarocídium: az egészségügy sírbatétele	21
Pap, tanár, orvos	23
Hippokratész keresztrefeszítése	26
Hippokratész ma: semmieskü senkiember előtt	28
A Kornai-Molnár jelenség	30
Egészségrendőrség és betegségipar	34
Az egészségügy kasztrendszere	36
A vizitdíj megtagadható (lett volna)!	40
Molnár öröl és hazudik, de utódja sem különb.	42
A történelem meghamisítása	45
Zsidó recept szlovák módra: a történelem átírása	47
Kosáry – a közélet kaméleonja	51
A legszürkébb eminenciás vagy ki az úr itthon?	53
Sólyomszárnyon a Fidesz	55
Eurón vett értelmiség	58
Demokratikus nemzethalál	62
A terror hazája	64
Gönczöl szekerén a prostituálódott tudomány	68
Sólyomtól Szaddámig	70
Elhallgatott tény március idusán	72
Az igazság szélsőséges	73
A nagy európai mellébeszélés	74
Habsburg György május elsején	77
Zsidók és hazugságok	79
Zsidó a hunyó	81
Salkaházi – Gyurcsánnyal körítve	85
A hazugság mértékegysége	86
Herdert feledni, Cion bölcseit és a KGB-t ismerni kell!	89
A háttérhatalom bizonyítékai	93
Bús beszéd, sátáni vigyorral	97
Kádár örök hazugsága	99
Társaságok titkai	101
A XXI. század világrengető hazugságai	103
A zsidó európa	105

„A bölcsesség legnagyobb mestere az élet; azonban gyakran felkeresd a rég elhunytakat is, kik tanulások, vizsgálatok és tapasztalatok által gyűjtött kincseiket a maradék számára könyveikbe letették...”

Kölcsey

Kölcsey halála

„....lehetetlennek tartottam azt, hogy meg ne győzzem az embereket az igazságról.”

Csontváry

ELŐSZÓ

„Kölcsey halála” a címadó és bevezető gondolat. A könyv hátlapjának alcíme arra utal, hogy egy hosszabb folyamatról, két évszázadot átfogó események végpontjairól, tanulságairól is szól. Akár cím is lehetett volna: Kölcsey halálától Kádár kihantolásáig. Hogyan is kerülhetett egymás folytatásába Kölcsey és Kádár neve? Természetesen ég és föld a különbség, ami a személyiséget, tehetséget és legfőképp a magyar nemzethez való viszonyukat illeti. Életrajzukban mégis van egy találkozási pont, haláluk körülményei. Kádár elhunytáról csak szűkszavú tudósítás volt, a történelem ismeretében azonban biztosan állítható, hogy az a hatalom, amelyik a csúcsra emelte, döntött arról is mikor, miként kell távoznia. Hogyan is lehetett volna másképp az ő esetében, aki maga is kezdeményezője és bevégzője volt elvtársai kivégzésének, amit felsőbb utasításra tett. Kádár esetében nemcsak halálának körülményeit övezi hazugság, de 2007. májusában történt kihantolása is megtévesztő módon történt. Látszatra az ország nyilvánossága előtt zajlott minden, miközben a megbízók és a munkát elvégzők is a háttérben maradhattak. A médianyilvánosság módja azonos volt azzal, amit 2001-ben a World Trade Center robbantásakor alkalmaztak. Erről sokan írtak már. A helyszín adatait, a felvételeket újranezve, majd több alkalommal a helyszínen is járva e sorok írója is újabb megközelítéseket talált a világméretű hazugság bizonyítására, leírása az Eurocionizmus c. könyvében megtalálható.

Politikai gyilkosságokra rendszerint csak utólag derül fény, és többnyire nem is bizonyítható módon. A XX. század végének pápai életrajzaiból immár az egyház közeli tanulmányokban is szerepel, hogy 1978-ban I. János Pál egyhónapos pápaság után máig tisztázatlan körülmények között halt meg. Éjszaka bekövetkezett váratlan halála után összeküvés-elméletek láttak napvilágot: a konzervatívok állítása szerint azért gyilkolták meg, mert eltökélt szándéka volt a latin nyelvű misézés visszaállítása, a liberálisok szerint pedig azért végeztek vele, mert el kívánta törölni a születésszabályozás tilalmát. A hivatalos történetírás szerint szívroham végzett vele. Utóda, II. János Pál halála idős korában és ismert gyenge általános állapotában nem volt váratlan, de nem abban az időpontban halt meg, amit a Vatikán hivatalosan közölt. Halálhírért olyan körülmények között és időpontban hozták nyilvánosságra, ami megfelelt a világpolitika igényeinek.

Máig nem tisztázottak a zenetörténet legnagyobbjának, Mozart halálának körülményei, sírja sem maradt meg az utókorra. Mégis beszélnek róla, a tények találgatásra adnak okot és számos indirekt bizonyíték van arra, hogy Mozartot megmérgezték. A magyar irodalomtörténet pedig Kölcsey halála fölött rövid úton napirendre tért. Élt 48 évet...

E sorok írója épp 33 éve végzi orvosi gyakorlatát, misztikus szám. Ennél fontosabb, hogy ebből tizenegy évet az elméleti orvostudományban – pathológián – , majd a másik kétharmadot, 22 évet a klinikumban – urológián – töltött. Megjegyzendő, hogy a pathológia olyan elméleti tudomány, ami a gyakorló orvoslást, a gyógyítást szolgálja. Az évek száma még nem érdem, csak utal arra, hogy Magyarországon „névtelen”, de képzett szakorvosok ezrei vannak, miközben aki a miniszteri székben ül, annak orvosi tudása nem éri el az átlagorvos színvonalát. Ha Kölcsey halála természetellenes volt, akkor biztosan állítható, hogy véghezvitele kinek állt érdekében. Ugyanannak a háttérhatalomnak, ami ezt az országot 1848-tól napjainkig hol nyílt, hol alattomos módszerrel uralta. Miért éppen Kölcsey volt az áldozat? Más miért nem? Ez nem csökkentheti a reformkor nagyjainak megítélését, de jelzi azt, hogy sok nagy magyar közül Kölcsey szókimondása, könyörtelen igazmondása, soha meg nem alkuvása volt a Habsburgok szemében az igazi szálka.

A Csontvári idézetek a művész önéletrajzából származnak, időben Kölcsey és Kádár kora között félúton születtek. Csontváry a művészek tisztánlátásával és érzékével tömören írt a háttérhatalomról. Ma nem lehet megkerülni Csontváry igazságait, ami érvényes volt már Kölcsey korára is és ma pedig a politika minden megnyilvánulása igazolja ugyanezt.

A TEST HALÁLA

„Kölcsey meghalt? Miért nem inkább én? Miért nem inkább száz ilyen, mint én?...miért éppen ő, az egyetlen, aki pótolhatatlan?... A Kölcsey-név tisztelve lesz, míg magyar lesz. A munkáknak, melyekre – mint szerettem volna mondani – eddigi élete csak előkészítő iskola volt, ezeknek nem létesülhetése nem nemzeti, hanem európai veszteség.” – írta egykor Kossuth.

„Elköltözött az ember; a költő miénk, e nemzeté marad végiglen; e nemzeté, mely neved és dicsőséged szent örökség gyanánt bírandja.” E sorokat Kölcsey Ferenc írta a költőtárs halálakor (Emlékbeszéd Berzsenyi Dániel felett) akit pedig korábban kritikával illetett. Ugyanúgy, mint Csokonait, noha kezdettől fogva példaképnek tekintette, és Csokonai temetésén maga az ifjú Kölcsey is jelen volt.

Kölcsey haláláról a legrövidebb összefoglaló így hangzik: 1838-ban Wesselényi védelmén dolgozott. A túlfeszített munka felőrölte szervezetét. Hivatalos út közben zápor érte, átfázott, s bár egyre rosszabbul érezte magát, csak későn hívatott orvost. 1838. augusztus 24-én hunyt el, negyvennyolc éves korában, alkotóereje teljében.

Kölcsey élete végén valóban a perbe fogott br. Wesselényi Miklós védelmével foglalkozott, de védőiratának elkészülte előtt meghalt. Nem érte meg Wesselényi bebörtönzését, Wesselényi viszont szabadon érte még Kölcsey halálát. Pesten a Vadászkiáltás szállóiban hallotta meg Kölcsey halála hírért. Ráborult a székre, amelyen ült, arcát a kezeibe temette, egy darabig mozdulatlan maradt, s mikor felkelt, könnyezve mondá: „Nem közénk való volt.” Írta Gellért Sándor, aki halálának részleteiről Kölcsey Antónia naplójából tájékozódva így foglalta össze az eseményeket: „Valami peres ügy miatt bement Fehérgyarmatra. Útközben megverte az eső, beteg lett, hazament, ágyának esett. Azt meg már a Vajda Viktor könyvében olvastam, hogy Tamási doktor nadályt ragasztott a nyakába, hólyaghúztót rakott a gyomrára, s tormát tett a lábára. Nem használt neki, kiszervenedett 1838. augusztus 24-én reggel. Éjfélkor és hajnalban őrjátszó vihar ment át a vidéken. Iszonyúan dörgött és villámlott. A nagy fekete felleg a Tiszáról jött fel. Ekkor vívódott Kölcsey a halállal. Hármán voltak a vonagló ágyánál. Obernyik Károly, Péter, a hűséges szolgája, aki Pozsonyban is vele volt, és a sógorasszonya, Ádámné. Kölcsey felriadt a nagy csattogásokra. – Bocsássatok, mert el akarok menni. S hogy nem

engedték, dühöngeni kezdett és káromkodni. Ekkor káromodott talán először életében. Reggel felé álomba merült. Halál előtti álomba. Egyszer még felébredt. S kilenc órakor átment a másik világba. Ki is süttött a nap. Csillogtak az esőcseppek a fákon és a virágokon. Üde, tiszta volt a levegő.”

Kölcsey Antónia naplójában pedig (Augusztus 30. bejegyzéssel) így emlékezik vissza az elmúlt hetek eseményeire: „Alig szedhetem gondolatimat annyira rendbe, hogy leírhasam halálát, `s azt meg előző betegségét, bár nekem mindég édes a` róla való emlékezés. Augusztus 15. azután való nap, midőn B. Wesselényi elment kedves elhunyt bátyám Fejér Gyarmatra, valamely repositionális per eligazítása végett utazott, `s igen nehezen végezheté elnöki hivatalát. Másnap haza érkeztek könnyeben volt, de Szombaton – ismét másnap – igen nagy fő- és gyomor fájdalmat érte, előbb fázással, később hősséggel kísérve; azonban ekkor még előadhatá, - `s pedig tréfásan gyarmati repositióját, `s nagy örömeinkre meglehetősen vidáman beszélgete velünk. Vasárnap ismét felkelt `s gyengeségét kivéve jól érzé magát, olvashatott is, - - ez vala utolsó olvasása! – nyájasan, sőt nevetve beszélt velünk. Hétfőn rosszabbúl lett, `s igen panaszkodott fej `s gyomor fájdalmairól `s rendkívüli gyengeségéről. Mindnyájan azt hívének, hogy harmadnapos hideglelésé van `s javaslánek neki orvost hozatni, de sohase volt bizodalma az orvosi tudományban, `s most is a` természetre akará magát bizoni. Gondolatai ez éjjel igen hevesek valának, `s őt igen nyugtalaníták. Kedden megint ágyba `s nagyon elgyengülve lelénk, bennünket szokott szivességével fogada, `s elbeszélé, hogy orvos volt nálla, ki betegségét hamar elmulónak mondá, `s ki néhány orvosi szert tanácsla neki, melyekért ő már el is küldött. Panaszkodott szomjusága felől, `s ivott is néhány csepp igen hideg vizet, `s karjait is mosatá szinte hideg vízzel. Szerdán oly rosszul érzé magát, hogy Tamásy doctort elhozatá, ki betegségét igen veszélyesnek mondá. – Apollónak mondom ha kigyógyit” – szólla neki `s kedves elköltözött, mert már kezde reménye az élethez tűnni. Ez éjféltől fogva többé nem volt magánál. Rokonit már nem ismérte. Minden lehető próbák elővételtek most a` kedves élet` megtartására, de hasztalan. Pénteken Aug: 24. reggel 10 órakor kimult az”.

Miért halt meg ily váratlanul? Az első feltevés Kölcsey Antóniától származik, aki (és környezete) „harmadnapos hideglelésre”, maláriára is gondolt. A lexikonok adatai szerint a meghülés, következményes

tüdőgyulladás lehetett a halálok. Hívott-e időben orvost? Ismerve a kor gyógymódjait, ami nem azonos a mai „sürgősségi betegellátással”, ez természetesen nem játszott szerepet a halálos vég kialakulásában. Ha azonban a leírt tüneteket újraolvassuk, feltűnik azok szerteágazó jellege és szokatlan hevessége, a nagy gyengeség, e közben tiszta tudatállapot. Mérgezésben adódnak ilyenek. Kölcsey megmérgezéséről nem ez az első felvetés, de a klinikai tünetekkel való összevetéssel alig foglalkoztak. Ezt tovább gondolva felvethető nehézfémekkel való mérgezés, például higany vegyület, amit már akkoriban is használtak a lues gyógyítására. Ólommérgezésben görcsös panaszok lehetnek, arzén esetében hasmenés. Az anyaggal való bizonyítás lehetősége ma már reménytelen, mivel Kölcsey sírját több alkalommal is megbontották. Kérdés, hogy valaha is lehetne valami anyagmaradványt találni a sírban, ami bizonyító erejű volna. Mégis felmerül az ilyen törekvések lehetősége. Például néhány éve került napvilágra egy olyan elgondolás, melynek során látszólag sírfelújítást végeznének, úgymond méltó Kölcsey emlékhely építése címen. E tervben az állt, hogy olyan földalatti emlékhelyet alakítanak ki, ami a felszín alatt körülveszi a koporsót (?), feltéve, hogy annak van még némi maradványa. Sokkal inkább a burkolt kihantolásról szólt a történet, aminek hátterében akár szövetmaradványt is kereshettek volna (az egyébként megengedhetetlen) klónozás céljára, de esetleg méregnyomokat is. Szerencsére e törekvések ebben a formában nem valósultak meg. Kölcsey megmérgezésének lehetőségét azonban fenn kell tartani, és okai tovább keresendők.

A SZELLEM HALDOKLÁSA

Kölcsey utóélete, megbecsülése sem volt mindig felhőtlen. Leírások szerint még koporsóját is megdobálták, később többször is kihantolták. Születésének 100. évfordulóján azonban méltó megemlékezések voltak. Ekkor került fel a pesti Vármegyeház belső udvarának falára az emléktábla:

PEST VÁRMEGYE UDVARHÁZÁBAN E HELYEN SOKSZOR FORDULT
MEG KÖLTŐ-BARÁTAINK TÁRSASÁGÁBAN A HIMNUSZ ALKOTÓJA
KÖLCSEY FERENC

SZATMÁR VÁRMEGYE FŐJEGYZŐJE ÉS ORSZÁGGYŰLÉSI KÖVETE.
HALÁLÁNAK 100. ÉVFORDULÓJÁN 1838 ÉVI AUGUSZTUS 24-ÉN
GYŰJTOTTA MEG ITT ÖRÖKRE VILÁGÍTÓ SZELLEME ELŐTT A VIR-
RASZTÓ ÉS ÉBRESZTŐ HONFILÁNGOT A VÁRMEGYÉK ÍRÓINAK
GYÖNGYÖSI ISTVÁN TÁRSASÁGA

Az igazsághoz hozzátartozik azonban, hogy ez egy olyan belső zárt udvaron van, ahol a járókelőkkel való találkozás ritka. Egy olyan Budapesten van ez, ahol a belvárosban teret neveztek el Rooseveltről, (Habsburg) József nádorról, a Szabadság téren ott díszlik a (Habsburg) Lipót garázs.

Debrecenben pedig eltűnt Kölcsey háza, és faláról az emléket megörökítő tábla is. Van helyette egy Kölcsey Központ, nem a magyar, hanem a nemzetközi kultúra kiszolgálására. Ahol a karácsonyt látványos Afrika-napokkal lehet ünnepelni, húsvétkor pedig legutóbb Cesaria Evora, a mezítlábas díva szórakoztatta a városlakókat.

KÖLCSEY-GYALÁZÁS HATÁRON INNEN ÉS TÚL

Kölcsey szülőhelye, Sződemeter Trianon óta a magyar országhatáron kívülre esik, a költő szülőházát pedig - a Romániában többségi - orthodox egyház használja. De az anyaország sem bánik különül történelmi emlékeivel. 2006-ban Debrecenben, az egykor színmagyar városban Kölcsey házában helyén a nevét viselő kongresszusi központot avattak, ami a mindent uraló üzletvilág szolgálatában áll. Évtizedek óta még egy tábla sem jelöli a helyet, ahol a Himnusz költője debreceni kollégiumi évei alatt lakott. A Kölcsey Központ avatását eddig jobbára csak a helyi öntömjenező hírverés övezte. Kritika korábban sem kapott nyilvánosságot, pedig az építményt a közvélemény Kölcsey-szaurusznak vagy debreceni Bastille-nak nevezi. Két újabb neve: „Kölcsey-öszvér”, ami a kivitelezés módjára utal, és a hatalmas tömb egésze láthatóan féloldalas, így joggal illik rá a „Kölcsey-torzó” megjelölés is.

Az épület jogelődje a szocreál Kölcsey Művelődési Központ volt, melynek bontásától az újabb megépítésig visszaélések sora övezte a beruházást. Az építkezés öszvér jellege abból adódik, hogy a középső, hibásan kongresszusi központnak nevezett résznek két olyan oldaltoldaléka van, mintha pl. a parlament épületének egyik végébe egy köztársasági elnöki villa, a másik oldalába pedig egy üzletközpont került volna beépítésre. Félrevezető annak hangoztatása, mely szerint Debrecen városa ekkora központot tud építeni. Újabb bizonyíték a civisváros látványközpontú beruházásaira, melyben a látszat (nem csak néha) csal.

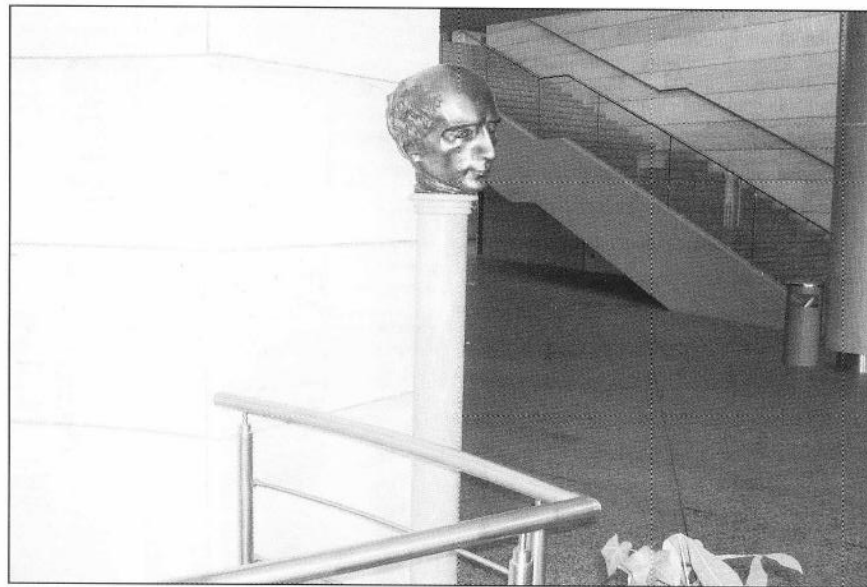
Az új Kölcsey Központ most olyan torzóként valósult meg, ami nem azonos az eredeti engedélyezési tervben lévővel. A középső (henger alakú) részhez eredetileg két azonos méretű és alakú szögletes bal és jobb oldali toldalék készült volna. A főbejáratnál nézve bal oldalra száloldarész épült, a jobb oldali - eredetileg irodaháznak tervezett rész - művészeti kiállító-teremnek lett átalakítva. Ez utóbbinál nemcsak belső áttervezés történt, de az épület szimmetriáját megbontva, az eredetiből egy jókora darab került kivágásra, ami az építészeti torzszüleményhez vezetett. Ez a Rendelőintézet irányából nézve szabad szemmel is jól érzékelhető, mivel a csonkítás egy hatalmas tűzfalat eredményezett, ami építészeti műhiba. Az áttervezés idején a helyi önkormányzat újabb hárommilliárdot szavazott meg a beruházásra, de ennek ellenére is csak egy csonkolt, kisebb építmény készült el. Ez nemcsak a város, de az

ország mai állapotának is tükré, amikor mesés milliárdok úszhatnak el, közpénzből a semmire. A Kölcsey Központ megvalósítása rokonságban áll a pesti Művészetek Palotájával. Itt sem az eredeti elképzelés valósult meg, kimaradt a Hagyományok Háza, a Nemzeti Filharmónikusok otthona a Ludwig Múzeummal maradt társbérletben. (A német-zsidó család „műgyűjteményeivel” szórta tele Európa nagyvárosait.) Debrecenben a központ hangversenyterme a már említett szállodával és egy (Ludwig helyett) Lustig gyűjteménynek ad helyet. A Kölcsey Központnak egy Lustig gyűjteménnyel való párosításáról Arany János után szabadon mondható: zsidó-magyar két dalia, két egytestvér, de NEM Ménrót fia!

E tények ismerete után megfogalmazható az eddig elmaradt építészkritika: a beruházás alapvető hiányosságai mellett ezekkel azonos nagyságrendű az egész beruházás átgondolatlansága, a város történelmi hagyományaival, az építészeti értékekkel szemben kierőszakolt megvalósítás. A végeredmény megtekintésekor az is egyértelmű, hogy a szocreál továbbéléséről, továbbéltetéséről van szó. Tehát bűn és pazarlás volt lebontani az építmény 25 évvel ezelőtt épült hasonlóképp vasbeton elődjét. Mindez Debrecen történelmi belvárosában történt, műemléki környezetben, a református nagytemplomi negyed közvetlen szomszédságában. Magyarázat sem kell ahhoz a megtévesztő állításhoz, mely szerint az új Kölcsey Központ illeszkedne a történelmi belvároshoz. Ha

szétnézünk a Kölcsey-szaurusz által közrefogott téren, tűzfalakat és a Rendelőintézet stílustalan kék üveg-alumínium toldalékját látjuk, melyek önmagukban is elnyomják a tér egyetlen építészeti értékét, a műemlék Déri Múzeumot, melyre még nyomasztóbban telepszik rá az új tömb. A hibát hibára halmozás művészietlen gyűjteménye. Ha Debrecenben lenne építészforum, akkor ott mutogatni lehetne. Persze azoknak, akik tudják, mi a különbség az architektúra és a „betonba öntés” között.

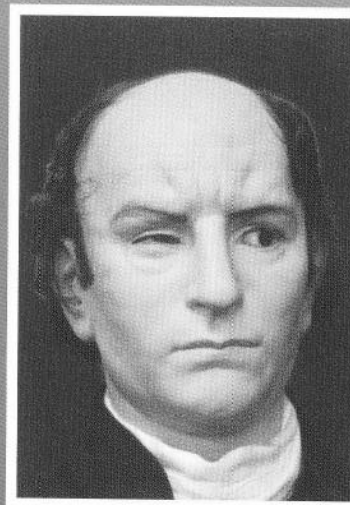
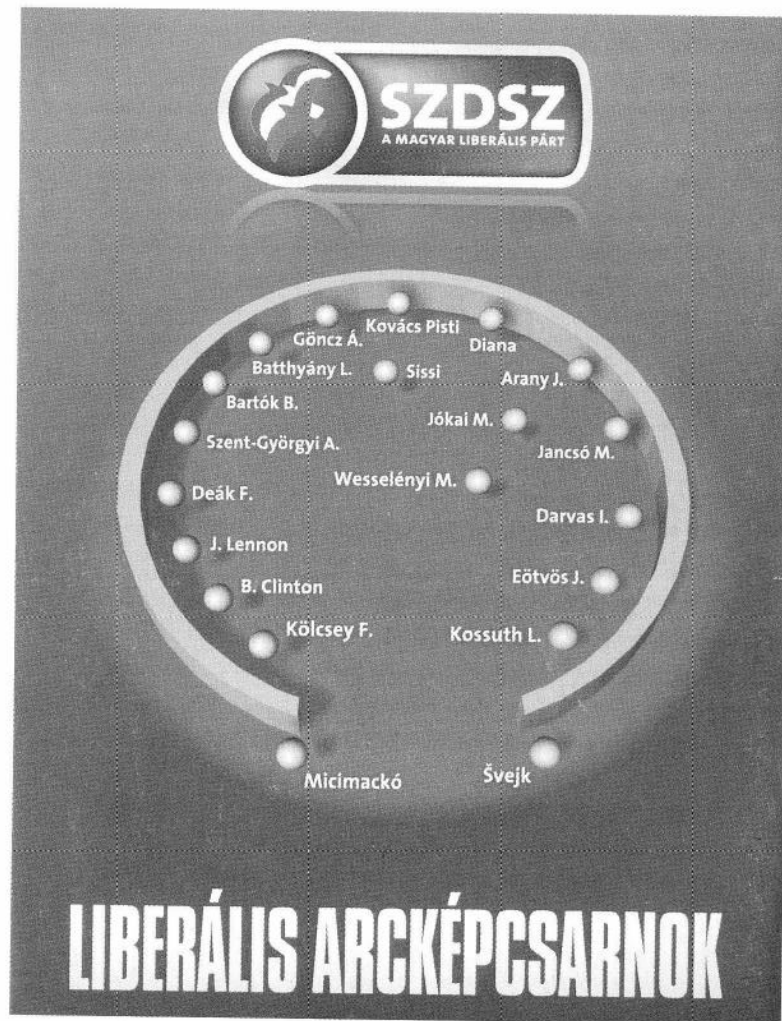
A Kölcsey Központban a névadó szobra. A nyak nélküli alkotás olyan, mint akinek „fejét vették”

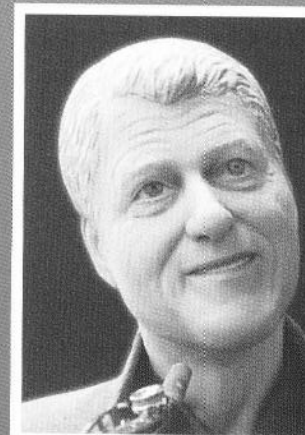
Kölcsey szobra a főbejáratnál balra a pincelejáró mellett

A 2006-os országgyűlési választások kampányidőszakában az SZDSZ egy mozgó sátorral, benne egy liberális panoptikummal járta az országot. E sátor Debrecenben például a Nagytemplom sarkára települt. A panoptikumban régi és új liberálisok viaszfigurái, sajátos válogatásban és sorrendbe helyezve. A bejáratnál a legfiatalabbakat Micimackó csalogatta a sátorba (így kezdődött a beetetés, hátha a gyermeküket sétáltató szülők és nagyszülők is beljebb fáradnak). Micimackó után rögtön Kölcsey alakja következett (arcképét tanulságul lásd a következő oldalon), majd pedig egy Clinton figura, szemben pedig egyenesen Kovács Pisti. Mielőtt bárki is a stíluson háborodna fel, hangsúlyozni kell, hogy a minőség alatti színvonalnál fontosabb volt a válogatás csalárdsága. Ha ugyanis a párt valamennyiüket liberális elődjüknek vagy példaképüknek tekinti, épp a lényegről feledkezik meg. Kölcsey ugyanis magyar nemzeti liberális gondolkodású volt, Clinton pedig nemzetközi, a pénzvilág bérence, Kölcsey a nemzetért emelt szót, Clinton pedig világméretben egy nemzetek fölötti (nemzetellenes) hódító politika kiszolgálója. Tanulságos a liberális arcképcsarnok néhány további kiragadott életrajza is. Deák Ferenc azt mondta, ha rajta múlna, akkor „a sajtótörvény egy paragrafusból állna: Hazudni márpedig nem szabad. John Lennon

hirdette a képzelet erejét, az esély lehetőségét, s felemelte szavát a diszkrimináció minden formája ellen. Szent-Györgyi Albert kiállása a totalitárius eszmék ellen számunkra, liberálisok számára maradandó és örökre érvényes példát teremtett. Erzsébet királyné harcolt az egyéniség önérvényesítésének lehetőségéért. Kossuth pedig az „Éljen a magyar szabadság, éljen a haza!” jelszóval szerepel az SZDSZ panoptikumában. Kár, hogy a szoborba öntötteknek a látottakról nincs meg a viszontválasz, a véleményadás lehetősége.

Kölcsey Ferenc, a Himnusz szerzője, ahogy a liberálisok látják és láttatni akarják e válogatott társaságban.

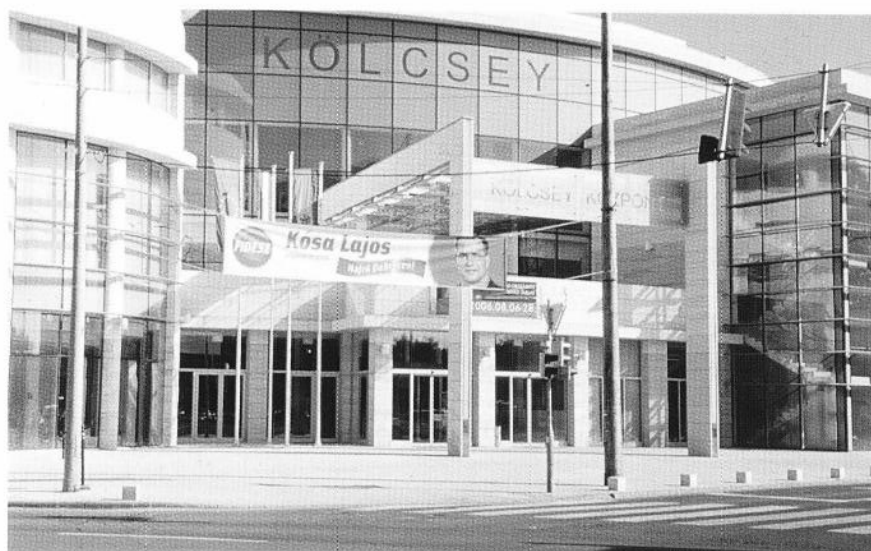
Clinton toleranciát és szolidaritást hirdetett – így válhat minden liberális példaképévé.

Kovács Pisti nőtlen, budapesti férfi, az ovi legismertebb arca. Fiatal kora ellenére képes arcot adni a liberális eszme sokszínűségének, valamint az adó- és államháztartási reformnak. Hobbija a kerékpár és a foci.

Micimackó szerette a mézet, mert édes. Mi, liberálisok nem akarjuk megmondani, hogy a méz-e a világ legjobb dolga vagy a káposzta... Abban mindenesetre egyetértünk Micimackóval, hogy „minél inkább havazik, annál inkább hull a hó”.

Ez is „Kölcsy”, de a nevén kívül más nem utal sem itt, sem a környékén Debrecen kulturális örökségére. Választáskor a Kósa-kampány kiegészítőjeként bevált.

Az előbbi épület egyik toldaléka, a MODEM, a város legújabb, legnagyobb, legfehérebb tűzfalával.

A sokat látott Kossuth téren az europaganda burjánzik: EU-fórum, EU-sátor – de immár eufória nélkül – az uniós csatlakozás utáni kijózanodás idején.

Debrecen történelmi belvárosának maradéka tűnik el a Csapó és Rákóczi utcák környékén, az újabb mélygarázsok és üzletközpont építéskor.

Az újság címlapját, illetve a köztársasági elnök szavait napjaink eseményei és az elnök úr megnyilatkozásai cáfolják.

2007. május 2-án a hírekkel ellentétben a Kádár-sírt nem rongálták meg, hanem megrendelésre az ország TV-nyilvánossága előtt, de a részleteket elrejtve hantolták ki.

Hungarocídium: az egészségügy sírbatétele

„Titkos társulatok alakultak a dohányzás meghonosítására, a nagymérvű húsevés fogyasztására. Titkos társulatok alakultak a tea, kávé, ópium, cocain és morhium forgalmára, a telhetetlen kalmárok gazdagítására. Titkos társulatok alakultak a szeszes italok pártolására, az ember egészségének megromlására.”

Csontváry

PAP, TANÁR, ORVOS

A magyarság megtizedelésére (végső céllal kipusztítására) eddig megtett lépések a világháborúk, az ország megnyirbálása, a kisebbségi létbe való süllyesztés mellett egyre finomabb, de alattomosan halált hozó módszerek kerülnek bevetésre. Ugyanekkor a jelenleg is érvényes Magyar Alkotmányban hangzatos megfogalmazásban szerepelnek az egyre kevésbé teljesülő emberi jogok. Ilyenek a XII. fejezet 70/D § pontjai, mely szerint:

1. a Magyar Köztársaság területén élőknek joguk van a legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez.

2. Ezt a jogot a Magyar Köztársaság a munkavédelem, az egészségügyi intézmények és az orvosi ellátás megszervezésével, a rendszeres testedzés biztosításával, valamint az épített és a természetes környezet védelmével valósítja meg.

Ugyanebben a XII. fejezet 70/E § szól arról, hogy:

1. az állampolgároknak joguk van a szociális biztonsághoz

2. A Magyar Köztársaság az ellátáshoz való jogot a társadalombiztosítás útján és a szociális intézmények rendszerével valósítja meg.

2007-ben a társadalombiztosítás üzleti alapra helyezését erőltetik a végrehajtók (SZDSZ), ami a fentiek szerint alkotmányellenes. Véghezvitele esetén egy újabb bizonyíték arra, hogy Magyarország önállósága valójában 2004. május elsejével megszűnt.

A címbeli hivatások között évezredes rokonság van, kiemelésük azonban nem kívánja háttérbe szorítani az egyéb becsületes foglalkozásokat. Együttes tárgyalásuk oka, hogy Magyarországon immár több mint fél évszázada a mindenkori hatalom támadásainak kereszttüzében vannak, célja volt a hitvalló, hazaszerető magyar értelmiség megtörése, megosztása. Az alattomos háttérmunka után 2007-ben már nyílt színen zajlik az egészségügy tönkretétele.

A lelkeszi hivatás megértéséhez – helyesebben félreértelmezéséhez – egy sajátos görbe tükör szolgál. A példa Las Vegasból származik, az amerikai szórakoztatóipar egyik fellegréből. Las Vegas a kaszinók, parádék és tűzijátékok városa, ami egyébként a normális élettevékenységekre (munka, tanulás, pihenés) alkalmatlan, de nem is erre tervezték. Van itt egy kis fehér, kápolna alakú épület, ahol a hirdetés szerint a nap bármely órájában, azaz éjjel-nappal lehet hivatalosan házasságot

kötni. Nincs adat arról, hogy milyen az itt kötött, a szórakoztatás lázában fogant házasságok tartóssága, de hogy lelkészi munkára itt szükség nincs, az bizonyos. Európai hagyomány szerint a pap nem holmi alkalmi kellék egy ceremóniához, hanem a közösség és a család ismerője, az emberi sorsok követője, az életút segítője a bölcsőtől a sírig. Las Vegas ezt nem tudja nyújtani, a szertartás bohózáttá silányul. Itthon másképp történt a hit gyalázása, ma már ismert történelmi tény, hogy a hagyományos egyházak ellen milyen támadások folytak. Ezek élén a pártirányítás alatt lévő Állami Egyházügyi Hivatal állt, amit éppenséggel egyház ellenes hivatalnak is lehetett volna nevezni. Tengerszéli irodalma van a papok meggyalázásának, kínzásának, és becsületére legyen mondván, akik közül sokan az ellenszélben, elhallgattatva mégis megmaradtak hivatásuknál.

A nevelés szépségeiről pedagógusok visszaemlékezései és irodalmi remekművek is szólnak. E hivatás kibontakozásának is voltak kerékkötői, amikor a mindenkori rendszer újabb és újabb módszereket, hagyományellenes követelményeket erőltetett tanárra és diákra egyaránt. Intézkedések folyamatosan születtek az oktatás megnehezítésére, ellehetetlenítésére, amiben az anyagi megbecsülés hiánya csak egyik rész. Az oktatás átszervezését nevezhették reformnak vagy az erőltetett, beláthatatlan „konvergencia-program” részének, az intézkedések a pedagógusok feje fölött születtek. Ebben akár rosszul értelmezett hallgatói érdekekre is lehetett hivatkozni, ugyanúgy, mintha most az egészségügy átalakítása a betegek érdekében történne. Ahogy a lelkészi hivatásnak is lényege, hogy életet indít el a szeretet és tisztesség útján, ugyanúgy ültet magot a tanár, aminek a gyümölcse csak később érik be. Az orvosi hivatás alapja – bár csak elcsépeltnék hangozna, de manapság szó sem esik róla – hogy mindennek a beteg érdeke szerint kellene történnie. „Salus aegroti suprema lex esto” – a beteg érdeke a legfőbb törvény.

Az egészségügy jó példa a magyar társadalom állapotára is, mivel mindkettő egyaránt beteg. Kóros, mégpedig úgy, hogy minden a feje tetején áll, mintha a gyomor helyet cserélne az aggyal. Ma Magyarországon – idegen érdekek szolgálatában – egy törvényellenes kormány menetel szembe a társadalom jelentős részével, így nincs csodálkozni való azon, ha egy egészségügyi miniszter teszi ugyanezt az orvostársadalommal, annak érdekképviselőivel, az orvosi kamarával is. Mert hibás alapról születnek az intézkedések, hibások a tárgyalások kérdés-

feltevésai, mert mindent csak álteljesítményben, egy elhibázott pontrendszerben mérnek. Amikor betegség mellett elhangzik, hogy egy tervezett beavatkozás több százezer pontot hoz, akkor a beteg ezt félreértelmezve, rögtön ennek forintosított oldalára gondol. Joggal teszi, mivel e pontok, a hozzárendelt forintok adják az intézmények működési alapját, és nem a munka minősége vagy a beteg számára való fontossága a kiindulási pont. Ha a lelkészek munkáját is pontrendszerben mérnék, pl. az kapna több pontot, aki többet esket, akkor Las Vegas vinné el a pálmát. Ott akár tíz percenként is lehet esketni, csak éppen a lelkészi munka a nullával egyenlő. A papi munkának egyaránt része a keresztesítés és a temetés, a munkából nem lehet kimazsolázni a több pontot jelentőt. Az orvos sem csak a „sikeres, jól gyógyuló” eseteket kezeli, hanem a hosszan tartó, nehéz, sokszor reménytelen eseteket is. Az egészségügyi pontrendszer azonban oly módon lett meghatározó, hogy nem a tankönyvi betegség a gyógyítás alapja, hanem betegségnek csak azt lehet tekinteni, amiért az Országos Egészségügyi Pénztár pontot és pénzt ad. Ennek gyógyszeres változata az, amikor nem a betegséghez történik a gyógyszer megválasztása, hanem a gyógyszerhez (és a gyógyszerigényhez) keresik a beteget. Előbb-utóbb kihál az a fajta gondolkodó orvos, aki az ismeretei tárából megfejtí az olykor rejtélyes betegséget. A helyzet éppen fordítva áll, a betegnek kell megtalálnia azt az orvost (vagy éppen csodakészüléket), aki vagy ami alkalmas lesz bajának kezelésére. Mindezt pedig olyan rendszerben kell megélnie, amelyben orvos és beteg egyaránt elveszti bizalmát. Csodának nevezhető az a felmérés, ami még mindig azt tudta bizonyítani, hogy az orvosokban és a tanároknak a magyarok 88 illetve 87 százaléka bíz meg, addig a politikusokban mindössze 26 százaléka. A bizalom megtartása pedig minden gyógyítás és gyógyulás alapja, de pontrendszerben természetesen mérhetetlen, az OEP számára nem létezik.

Vissza a gyökerekhez! A közgondolkodás abnormálisan elburjánzott, káros vadhajításait egészen a gyökerekig kell visszametszeni. Csak ez lehet a megújulás útja, mielőtt még a félretájékoztató, a rendszerből kiejtett betegek, vagy az intézkedések és ellenintézkedések tömegébe belefáradt, netán azokat gondolkodás nélkül kiszolgáló, előbb-utóbb önmagukkal is meghasonló orvosok végképp csapdába esnek. A képlet egyszerű: tanítson a tanár és gyógyítson az orvos legjobb tudása és lelkiismerete szerint. Ehhez kell biztosítani a nyugodt feltételeket!

HIPPOKRATÉSZ KERESZTFESZÍTÉSE

Két évezredes hagyománya van annak az eskünek, amit Hippokratésznek tulajdonítanak, és a mai napig szerte Európában ennek szellemében tesznek fogadalmat az orvosok. Hippokratész gondolatai nélkül az orvoslás lehet technikai csoda, de orvosi hivatásról, igaz szolgálatról csak a már idézett latin mondás szem előtt tartásával beszélhetünk: „Salus aegroti suprema lex esto”. A legfrissebb magyar orvosi szótárban bevezetésül csak egy félmondat áll az ókori fogadalom előtt, mely szerint a hippokratészi iskola orvosainak esküje emelkedett szellemű. Ennél jobban fejezi ki szellemiségét az az angolból átvett fordítás, mely szerint Hippokratész lelket adott az orvoslásnak.

Tehát Hippokratész nélkül nincs orvoslás, az újkori törvényhozók pedig évtizedek óta folyamatos esküszegésre kényszerítik a magyar orvosokat. Ezért kell elemezni, és kétezer év távlatából újra értelmezni e máig élő esküt. Ha mondandóját tömondatokba sűrítjük, 4T-ben összegezzük az iránymutatás: tanáromat tisztelem, utódait tanítom, tehetségemhez és tudásomhoz mérten a betegek javára szolgállok, a titkokat megőrzöm. Ha ilyen egyszerű a 4T, mégis lehetséges ennek ellenére cselekedni?

1. „Tanáromat, akitől e tudományt tanultam úgy fogom tisztelni, mint szüleimet, vagyonomat megosztom vele, s ha rászorul, tartozásomat lerovom.” Az orvoslást nem lehet könyvből megtanulni, különösképp nem számítógépből vagy az internet útján, miként a szülői gondoskodás sem helyettesíthető mással. Ma a pénzvilág diktátuma igyekszik a szülő-gyermek és az orvos-beteg kapcsolatot szétzilálni. Az üzletvilág befurakodása az orvoslásba a legnagyobb rontás, ami a hippokratészi gondolkodás tönkretételéhez vezet. Ma a jog is a pénz hatalmat szolgálja, ugyanakkor a legmagasabb rendű, erkölcsi visszaélések jogilag nem értelmezhetők. A magyar egészségügynek piaci alapra való helyezése pedig egyenesen alkotmányellenes.

2. „tanárom... utódait testvéreimnek tekintem, oktatom őket ebben a tudományban, ha erre szentelik magukat, mégpedig díjtalanul.” A szülői szeretet, a tanári nevelés, az orvosi oktatás egyúttal a legmagasabb rendű személyes kapcsolat, ami pótolhatatlan, és természetesen

díjtalan, hacsak nem kerül ez is természetellenes módon az üzletvilág hálójába. (napjaink közhelyei: szülők gyereket, tanítók, gyógyítók – ha megfizetik)

3. „Tehetségemhez és tudásomhoz mérten fogom megszabni a betegek életmódját az ő javukra, és mindent elhárítok, ami ártana nekik. Senkinek sem adok halálos mérget, akkor sem, ha kéri, és erre vonatkozólag még tanácsot sem adok. Hasonlóképp nem segítek hozzá egyetlen asszonyt sem magzata elhajtásához. ... Minden házba a beteg javára lépek be...” Ha mérget sem adhat az orvos, akkor a beteg érdekét nem szolgáló törvény végrehajtását is megtagadhatja! Ma a vizitdíj alkotmányellenes, és éppúgy szemben áll a hippokratészi esküvel, miként az abortusz is. A hatmillió abortusz után ma (a felső tízezert nem számítva) tízmillió magyar élete, a magyarság sorsa kerül veszélybe! Kevés mentség, hogy a vizitdíj bevezetése, a kórházak átalakítása, megszüntetése, az anyagi támogatás megvonása, a Hippokratész szellemében gondolkodók elbocsátása, az alapellátás várható tönkretétele az orvostársadalom megkerülésével történik. A lakosság sem hunyhat szemet a saját életét fenyegető diktatórikus intézkedések felett!

4. „Amit kezelés közben látok vagy hallok – akár kezelésen kívül is a társadalmi érintkezésben – nem fogom kifecsegni, hanem titokként megőrzöm.” Ma az orvosok mindegyike (!) a járó- és fekvőbeteg ellátásban dolgozók egyaránt olyan adatszolgáltatási kötelezettségnek tesznek eleget, ami nem a beteg érdeke, hanem az egészségrendőrség kémrendszerének szolgál. A számítógépes adatfeldolgozók, a toladó biztosító társaságok előtt nem titok az egyes ember betegsége, egészségi állapota, amivel egy újabb szinten is kiszolgáltatottá válik. A recepten kötelezően feltüntetett személyi és betegségi kódok alapján bárkinek bármilyen adata visszakereshető. A személyiségi jog égbekiáltó ellentmondása, hogy erre való hivatkozással számos információ megtagadható, a bűnök elkendőzhetőek, miközben az egyének egészségi állapotára vonatkozó legszemélyesebb adatok, betegségének titkai ország-világ előtt nyilvánosak! Az orvosok az adatszolgáltatással egy gyilkos rendszert működtetnek!

HIPPOKRATÉSZ MA: SEMMIESKÜ SENKIEMBER ELŐTT

A jelen gondolatokról már szó esett az előbbi írásban, ami a két évezredes eskü szellemiségéről és szövegének máig ható értelméről szolt. Ezzel szemben az utóbbi 60 év magyar történetében az ősi szöveg néhány kiragadott részletéből gyártottak a mindenkori politikai igényeknek megfelelő, lélektelen esküt. Ennek bizonyítására álljon itt egy 2006-ból származó magyar orvosi esküszöveg:

„Én, esküszöm, hogy az orvosi hivatásomhoz mindenkor méltó magatartást tanúsítok. Orvosi tudásomat a betegségek megelőzésére, a betegek testi-lelki javára, betegségük gyógyítására fordítom. A hozzám fordulók bizalmával, kiszolgáltatott helyzetével visszaélni nem fogok, titkaikat fel nem fedem. Egyenlő figyelemmel és gondossággal gyógyítok minden embert. Tudásomat és gyakorlati ismereteimet állandó képzéssel magas szinten tartom, de ismereteim és képességeim korlátait is tudomásul veszem. Az orvosi működéssel kapcsolatos etikai követelményeket tiszteletben tartom. Arra törekszem, hogy az orvostudomány, valamint a (városnév) Egyetem jó hírnevét öregbítsem és megbecsülését előmozdítsam.”

Egy eskü, aminek sok más XX-XXI. századi társával együtt nincs alapja. Esküdni csak valamire vagy valakire lehet. A hippokratészi eskü így kezdődött: „Esküszöm a gyógyító Apollóra, Aszklepioszra ... „ Későbbi korokban az eskü az élő Istenre, a Bibliára, a Szent Koronára, az Alkotmányra hivatkozott. A szocialista eskütétel a légüres térbe történt, amint az előbb idézett 2006-os „eurokommunista” párja is. Nem voltak szerencsésebbek azok a megfogalmazások sem, amelyek a Magyar Népköztársaság Alkotmányára (a máig élő sztálinista Alkotmányra) vonatkoztak, a kor multával akár az esküt is jogvesztettnek lehetett tekinteni. E korban a kisdobos fogadalomtól az orvosi esküig minden arról szolt, hogy a Magyar Népköztársaság törvényeit meg kell tartani. E jogszolgáltatás pedig ártatlanok százainak kivégzését, és tízezrek meghurcoltatását is jelentette.

A mai orvosi esküben nem csak a kezdet hibás, de teljes egészében kimaradt belőle a hippokratészi záró sor: „Ha ezt az eskümet megtartom

és nem szegem meg, örvendhessek életem fogytáig tudományomnak, s az életnek, de ha esküszegő leszek, történjék ennek ellenkezője.”

Az eskütétel sokszor egy senkiember előtt történik. Az önmagukat kinevező kormányok tagjai előtt letett további eskü nem más, mint hűségnyilatkozat. Aki napjaink botrányvilágában a miniszterelnöktől kitüntetést vagy kinevezést vesz át, a pénzhatalom letéteményesei előtt hódol. Nem kivétel ez alól az orvosi eskü sem, hiszen egy orvos-rektori kinevezés átvételekor a jelen rendszerrel, annak képviselőivel kell alkut kötni. A jövő orvosai pedig ebben a láncban pl. egy eurokommunista bérenc, akár egy orvosi munkát soha nem végzett doktor rektor kézfogásával avatódnak orvossá. Tisztelet a kivételnek, de e sorok bizonyítékai egy másik írásban fognak következni. (A fordítottja is igaz: aki Molnár minisztert, Horváth államtitkárnőt, Kóka minisztert egykor doktorrá avatta, talán nem sejtette, hogy méltatlanra ruházta az orvoslás jogát.)

A hippokratészi eskü a 4T gondolatköréből indul ki: tanáromat tiszt-elem, utódait tanítom, tehetségemhez és tudásomhoz mértén a betegek javára szolgállok, titkaikat megőrzöm. Aki ismét elolvassa a fentebb idézett mai esküszöveget, az emelkedett hangvételűnek távolról sem nevezhető sorokból is kiolvashatja, hogy minden orvosi igyekezetnek a beteg érdekét kell szolgálnia. Napjaink valósága, hogy sorozatban történnek az egészségellenes intézkedések, ami ellen minden orvosnak pártállástól függetlenül kötelessége lenne tiltakozni. Hippokratész óta él az orvos titoktartási kötelezettsége, ma pedig a háttérben az üzletvilág hiénái szimatolják a betegforgalmi mutatókat.

Az orvosi eskü széleskörű ismerete ma közérdek, a magyar lakosság egészségi állapotának és az egészségügy helyzetének tényeken alapuló feltárása pedig mindannyiunk életet mentő kötelessége. Az orvosokat nem az esküjükre kell emlékeztetni, hanem arra az alattomos tudatmosásra figyelmeztetni, amivel törvényi úton kényszerítenek esküszegésre. Ma minden gyakorló orvos esküszegő, aki ilyen törvénynek engedelmeskedik. Így áll össze az egész, melynek intézkedései apránként, de rohamtempóban születtek. A törvény és az eskü viszonyának nem ismerése azonban senkit nem mentesít a felelősség alól.

A KORNAI-MOLNÁR JELENSÉG

Leplezetlenül zajlik a magyar egészségügy piacositása, ami az érezhető ellenállás ellenére meghatározott irányba halad. Bár folyamatos az orvosok és a társadalom véleménynyilvánítása, a kritikában sokan mutatkoznak naprakésznek, de az átalakítás gyökereiről kevés szó esik. Ezért kell visszanyúlni Kornai Jánosnak az Egészségügy reformjáról írott 1998-as könyvéhez, és szerzőjének az 1950-es években kezdődő karrerjéhez.

Kornai közgazdász, aki 1956-ban védte meg disszertációját „A túlzott centralizáció és az anyagi érdekeltség egyes problémái a könnyűiparban szerzett tapasztalatok alapján” címmel. A szerző még az '56-os őszi események előtt bírálója lehetett a megelőző évek gyakorlatának. Az MDP III. kongresszusának anyagát is felhasználva elemezte: „1953-54 óta egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy tervezésünk, gazdasági vezetésünk módszereiben komoly hibák vannak; mindinkább fékezte a vállalatok, a helyi szervek vezetőinek és dolgozóinak önálló kezdeményezését az irányítás túlzott centralizációja s az ezzel együttjáró bürokrácia.” Kornai munkája pontos tükrözi a kornak, megállapításai azonban sokkal inkább a politikán alapulnak, mintsem valóban tudományosak lennének. Ezt tükrözi írásának utószava: „Az SZKP XX. kongresszusán számos utalás történt a centralizáció kérdéseire. Mikoján elvtárs pl. ezeket mondotta: Központi Bizottságunk tevékenységének fontos területe volt továbbá a kérlelhetetlen harc a bürokratikus centralizálás ellen, és a lenini demokratikus centralizmus teljes visszaállítására, ... a helyi szovjetek és a vállalatok jogkörének növelése, a munkástömegek bevonása a gazdasági tervek kidolgozásában és megvizsgálásában való részvételre, s a terelés irányításával összefüggő kérdések megoldásában való hatékonyabb részvételbe; az államapparátus csökkentése és egyszerűsítése ... Hruscsov elvtárs pedig hangsúlyozta: Nincs szükségünk a központban olyan apparátusra, amely kisajátítja a helyi szervek munkakörét.” Kornai saját szavaival is visszhangozta az elvárásokat: „meg fogjuk oldani ezt a feladatot, mert a bürokráciát nagyon megelégtelte, a gazdasági vezetés megjavítását határozottan kívánja a munkásosztály, a dolgozó nép”.

Magyarország sorsa, bel- és külpolitikája pontosan követte a szovjet eseményeket 1956 előtt és után is, ebben a tudomány is hűséges szolgálonak bizonyult. A Kádár-korszakban Kornai a Magyar Tudomá-

nyos Akadémia közgazdaságtudományi és számítástechnikai intézményeiben munkálkodott, 1976-ban az Akadémia levelező, majd 1982-től rendes tagja lett. Ha az 1989-es évet fordulónak tekintjük, akkor megállapítható, hogy Kornai az ezt megelőző és az utána következő rendszernek is sikerlovagja volt (Magyar Állami Díj 1983-ban, Széchenyidíj 1994-ben). A számos nemzetközi tagság mellett kitüntetést kapott még a Magyarság Hírnevéért, a Francia Becsületrend Tisztje 1997-ben, a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjét 2002-ben.

Kornai 1998-as, az egészségügyi reformról írott könyvében vázlatnak 9 alapelvet fogalmaz meg, amit azért érdemes idézni, mert már 2007-ben is mást mutat az elmélet és a valóság. 1. (Az egyén szuverenitása) Olyan átalakítást kell előmozdítani, amely megnöveli az egyén és szűkebbre szorítja az állam döntési jogkörét a jóléti szolgáltatások szférájában. 2. (Szolidaritás) Segíteni kell a szenvedőket, a bajban lévőket, a hátrányos helyzetűeket. 3. (Verseny) Az állami tulajdonnak és szabályozásnak ne legyen monopóliuma. Legyen verseny különböző tulajdonformák és koordinációs mechanizmusok között. 4. (Ösztönzés) Olyan tulajdon- és szabályozási formák jöjjenek létre, melyek hatékonyságra ösztönöznek. 5. (Az állam új szerepköre) Az állam fő funkciói a jóléti szektorban legyenek a következők: törvényes keretek előírása, a nem állami intézmények felügyelete, valamint „végső” biztosítás és segítségnyújtás. Az állam felelősséget vállal azért, hogy minden állampolgár hozzájusson az alapvető oktatáshoz és egészségügyi ellátáshoz. 6. (Átláthatóság) Válgjék világossá az állampolgár szemében a kapcsolat az állami jóléti szolgáltatás és annak adóterhe között. A reform gyakorlati intézkedéseit előzze meg nyílt és jól informált vita. 7. (A program időigénye) Időt kell engedni a jóléti szektor új intézményeinek evolúciójára és az állampolgárok adaptációjára. 8. (Harmonikus növekedés) Legyenek harmonikus arányok a gyors növekedést közvetlenül szolgáló beruházásokra és a jóléti szektor működtetésére és fejlesztésére felhasznált erőforrások között. 9. (Fenntartható finanszírozás) Az állami költségvetés legyen képes folyamatosan finanszírozni az állami kötelezettségvállalások teljesítését. (megjegyzés: vizitdíjról szó sem esett 1998-ban. Kornai könyvének előszavában ír arról, hogy beruházásokkal kell korszerűsíteni a felszerelést, javítani kell az egészségügyben dolgozók képzését, széles körű felvilágosítással kell hozzájárulni a lakosság egészségi önvédelméhez, stb.. Napjaink kórházbezárásai, rohamtem-

póban végzett átalakításai, leépítések, orvosok elbocsátása, a vizitdíj egészségellenessége ellentmondanak a fenti elveknek.)

Elgondolkodtató, hogy a legmagasabb szintű humánus igénylő egészségügyi szolgáltatás helyezhető-e üzleti alapra, és hogyan bízható olyan közgazdászra, aki korábbi elméleteit éppenséggel a könnyűipar elemzésére építette. A négy iparág, cipő-, bőr-, gyapjú- és pamutipar adatai köszönőviszonyban sincsenek a betegellátás bármilyen mutatójával. Mégis érdemes néhány gondolatot idézni az 1956-os, a túlzott központosítással foglalkozó disszertációjából: „a tülóraterv jellegzetes példája az olyan tervnek, amelyhez semmiféle konzekvencia nem fűződik. A 100% fetiszizálása, mintha ez ugyanolyan objektív csomópont lenne, mint a 100 fok Celsius. Aki nem tartja be 100% pontosságra őket, magukat a gazdasági törvényeket sérti meg.” Kornai nem tudná, hogy napjaink egészségügyi TVK-ja (teljesítmény volumen korlát) ugyanolyan misztikus határ, mint az 50-es évek tervteljesítése? „A szocialista rendnek a dolgozók aktivitásán, kezdeményezőkézségén kell alapulnia. Az üzemek kollektívája sok tekintetben formálisnak látta saját szerepét a termelés ellenőrzésében.” Ha Kornai meglátta a bürokrácia túltengését és a terv-utasítási rendszer dogmáit, éppen ő ne venné észre, hogy a ma dicsőített reformok rendszere egy minden korábbit felülmúló bürokrácia irányába halad, és az ötvenes évek tervutasításainak módszere azonos a mai eurodiktátumokkal?

Kornai János 1928-ban született, tanult a Horthy-korban, kiszolgált a Rákosi- és Kádár-rendszert, túlélte ezek sorsfordulóit, hogy napjainkban elméleti közgazdasági tanácsokkal szolgáljon a magyar egészségügy idegen érdekeknek megfelelő átalakításában. 2007. márciusában a kormánykoalíció kisebbik pártja által erőltetett (minden korábbit leromboló) biztosítási reformhoz éppenséggel 27 megválaszolendő kérdést intéz. A bőség itt a tudományosság látszata, de a lényegi kérdés, az egy vagy több biztosítós rendszer megválasztása, a befektetők ereje által az utóbbi javára eldöntetett. Ha az idősebb Kornai minden rendszerek túlélője, akkor fia, K. Gábor (született 1952-ben) életkora alapján még csak az 1989 előtti és utáni politikai és gazdasági rendszerek sikereiben részesülhetett. Ő 1971-77 között a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem hallgatója, két évtizeden át az akkori Konjunktúra és Piackutató Intézet (Kopint-Datorg) munkatársa. 1990-től pedig az Arthur Andersen Consulting Kft. különböző szintű igazgatója, az

AAM Vezető Informatikai Tanácsadó Kft. majd Rt. igazgatója, elnöke. Személyes érdemének tekinti, hogy az AAM-et a legnagyobb létszámú magyarországi vezetési tanácsadó céggé tette, munkájuk eredményeképpen valósultak meg többek között Magyarországon a parlamenti-, az önkormányzati-, kisebbségi választások, illetve az EU népszavazás és az EU-Parlamenti választások. E történet másik olvasata, hogy az ország bajainak forrása az a folyamatos félretájékoztatás, melynek következtében az ország lakossága a fentieket „önként és dalolva” megszavazta. Az Arthur Andersen cég 2002-ben az Emron-botrány egyik főszereplője volt, a világméretű adathamisítás után a cég hazai bástyái máig túlélők lehetnek?

2007. áprilisában a magyar egészségügy átalakításáról nem lehet politikamentesen szólni. Rendbe tesszük az egészségügyet! – ez volt az SZDSZ álságos választási reklámja, de ez az átalakítás a padlóra küldést jelenti. Molnár Lajos személyesen is szemben állt az orvostársadalom többségével, pártja pedig testülegileg a magyar társadalom többségével. Csak a hazugságok rendszerére épülő jellegzetes bolsevik módszer ismerete segíthet a tisztánlátásban. Az orvostársadalom véleményalkotása történelmi felelősségű, pontos diagnózis nélkül pedig nincs gyógyulás.

EGÉSZSÉGRENDŐRSÉG ÉS BETEGSÉGIPAR

Az egészségügyben eddig bevezetett és várhatóan folytatódó diktatórikus intézkedések két irányban haladnak:

1. Az ismert leépítések (elbocsátások, munkahelyek megszüntetése)
2. Az irodai munka (bürokrácia, adminisztráció, ellenőrzés stb) fokozása.

Egyszerűbben fogalmazva: az orvosok és szakdolgozók helyettesítése géppel és egészségrendőrséggel. (pl. orvosok százainak elbocsátása helyébe lép egy milliós vizitgép és néhány tucat adminisztrátor – a folyamat csak megtévesztéssel nevezhető új munkahelyteremtésnek. Az egészségrendőrség magában foglalja azt a nemrég megalakított szervezetet (Egészségbiztosítási Felügyelet), melynek feladata a minőségi mutatók figyelése, a vizitdíj bevezetése kapcsán az infopontok létesítését, és a valamennyi adminisztratív intézkedést végrehajtó, felügyelő és büntető hálózat kiépítését.

Hasonlóképp párba állítható a 3. és 4. pont is.

3. A folyamatosan elszegényedő magyar lakosság egészségi állapota eredendően rossz és tovább romlik.

4. A növekvő szegénység, a társadalmi-gazdasági süllyedés mellett szűk érdekcsoportok az előbbivel fordított arányban, hihetetlen mértékben gazdagodnak meg. Tőkekonzentrációjukkal mamutberuházások, luxusintézmények épülnek, természetesen nem a tömeges betegellátás céljaira.

A folyamatok végeredménye romlás, pusztulás, egy meglévő, működő egészségügyi ellátás tönkretéve, amit jelenleg is a tűrőképesség határán dolgozó, egyébként szakképzett és lelkiismeretes orvosi-szakkolgozói gárda tart fenn. Egy országot érintő, másfél évtizede egy irányba haladó folyamat nem lehet sem a véletlen műve, sem a tudatlanság következménye. Az 1-4. pontban összefoglalt jelenségek láncolata összefügg, és nagyon is tervszerű, a háttérből irányított folyamattal magyarázható. Ezért a romlás joggal nevezhető rontásnak, a pusztulás pusztításnak, és a végeredmény nemcsak halál, de nemzetgyilkosság is! A vizitdíj bevezetése csak szem a láncban, ami egyaránt érinti a fekvő- és járóbeteg ellátást, ezért adhatna alapot az országos összefogásra. A vizitdíj megvétózása után beszélni kellene még az üzleti alapú pontrendszerrel, a teljesítmény volumen korlátról, a kötelező előjegyzés

visszasságairól, mielőtt egy újabb beteg beutalási rendszer további nehézséget állít majd a gyógyítás útjába.

A rendszer könyörtelenségére példa a legutóbbi inzulin-felírási botrány, ahol a jog ereje győzött a józan ész felett. A mondvacsinált átmeneti jogszabály változással tisztességes orvoskollégák váltak büntethetővé, miközben sem a betegellátást, de az államháztartást sem érte kár ez ügyben! A büntetés-végrehajtóknak pénzbeszedési lehetőség volt, és a további adminisztratív intézkedések anyagi fedezete is hasonló büntetések kiszabásától várható.

A soron következő időszak egyedülálló lehetőség a magyar társadalom véleménynyilvánítására, amikor tisztán szakmai alapon mindenki számára világossá tehető, hogy a 300 forintos vizitdíj sokak számára magas, de orvosi munka értékeként megalázóan alacsony. Az összeg azonban immár valódi teherként bármikor a többszörösére emelhető! Az egészségügy kárára az üzletvilág terjeszkedik, a megszorító intézkedések mozgatói nem a jobb betegellátás, hanem a fizettetés, haszon-szerzés a kórházak eladásából, üzletelés a jegy-automatákkal.

A fenti események háttérében nem hallgatható el, hogy a döntések a kormánypártok jóváhagyásával születtek. A társadalom érettsége kellene a felismeréshez, hogy az ismert Gyurcsány-botrány csak a jéghegy csúcsa, de Molnár egészségügyi karrierje sem különb a miniszterelnökénél. A magyar egészségügy tönkretetésének személyi mesterhármasa a miniszter mellett Horváth Ágnes (még) államtitkár és Kóka János gazdasági miniszterrel teljes. Mindhárman orvosi diplomával bírnak. A napvilágra került tények alapján Molnár orvosi munkára alkalmatlan, Kóka pedig soha nem is gyógyított. Hármójuk legmagasabb szintű alkalmatlanságát a mértékadó értelmiségnek kellene a közvéleményben tudatosítani.

Az elmúlt évek történései bizonyították, hogy parlamenti döntést olyan „népszavazások” követtek, melyekkel az állampolgárok jelképesen „önmaguk halálos ítéletét” szentesítették. A vizitdíj bevezetése, befizetése sem más, mint néma hozzájárulás az egészségügy üzleti alapú átépítéséhez. Ennek gyökerei a parlamenti pártok tudtával született egészségellenes intézkedésekben keresendők.

AZ EGÉSZSÉGÜGY KASZTRENDSZERE

Ha a köztársaság elnöke az ország alkotmányos rendje fölött őröködik, szabad fogalmazásban az egészségügy miniszterének ugyanez a dolga a szakmájában. De az „őr” hetekig nem volt a helyén, és az egészségügyben ma mindenről esik szó, csak éppen megőrzésről nem. A miniszter szó eredeti görög jelentése „szolga”, a tevékenység iránya azonban már Molnár Lajos esetében is megkérdőjelezhető volt: Kinek szolgál: Európa? Államkassza? Saját haszna? Nem lesz ez másképp Horváth Ágnes esetében sem, aki egy korábbi SZDSZ-es reklám szerint irányít majd, azaz „mi rendbe tesszük az egészségügyet”. Az átalakítás eddigi tényei közismertek, és egészségjavító programról távolról sem lehet beszélni. Széles körű egyetértés van orvosok és nem orvosok között, hogy három (volt és jelenlegi) vezető orvosi munkára alkalmatlan (Molnár, Horváth, Kóka). Az új miniszternél sem ez a követelmény, hanem kezes bárány-nak kell lennie, a párthoz és a reformokhoz elkötelezettnek.

Vannak azonban további olyan vezetők, akik a mindenkor hatalommal feltétel nélkül kiegyeznek, és a háttérben cserébe ők lehetnek a milliárdos beruházások haszonélvezői. Ilyen ügyben Gyurcsány miniszterelnökkel is látványosan kezét fogott: Fésüs László a Debreceni Egyetem frissen (újából) megválasztott rektora és Mikó Tivadar, a Szegedi Orvos- és Gyógyszerésztudományi Centrum elnöke.

Aki csak az anyagi világ (pecunia regit mundum – a pénz uralja a világot) számadataiból indul ki, annak álljon itt borzongató például a mai magyar egészségügy kasztrendszer. Ebben sokkal többről van szó, mint szegény és gazdag beteg, szegény vagy gazdag orvos. Az orvostársadalom legalábbis négy kasztra osztható. Az egyik az átlagorvos, kitartóan, hippokratészi elvek szerint dolgozik, hálapénzből származó jelentős jövedelem nem kapcsolódik tevékenységéhez, fizetése mindössze száz- ezres nagyságrendű. Az összeg csak megtévesztésül hangzik jól, mivel a mai Magyarországon megbecsülést, elvárást, tudást és felelősséget illetően az orvosi fizetések évtizedek óta az elfogadható mérték alatt vannak. A másik csoportba tartoznak a kiemelten hálapénzből élők, milliós nagyságrendű (adómentes) jövedelemmel. Fölöttük ülnek egy még szűkebb körben, akik többnyire az orvoslástól is elszakadtak (vagy soha sem végezték azt), de a mindenkor reformok irányítóiként, átalakítások, építkezések sikerlovagjaiként a „hálapénzből élők”-et magasan

felülmúlják legális és illegális javadalmakban, legyen az egyetemi, akadémiai, kutatói fizetés, vagy éppen pályázati, beruházási, menedzselési sikerdíj. Vagyongyarapodásban ők a „vizsgálhatatlanok”. A kasztrendszerben csak az összehasonlíthatóság kedvéért álljon itt egy tízmilliós nagyságrendűre becsült jövedelem, hogy ellenpólusként megérthessük, mit jelent ma az egészségügyben kisnyugdíjasnak néhány tízezer forintos szinten megélni. Mert mára itt is kialakult a negyedik kaszt, a sudrák népe, az érinthetetlenek kasztja, és ez a további leépítésekkel, elbocsátásokkal számbelileg várhatóan gyarapodni fog. Az indiai négyes kasztrendszer nemcsak történelmi hasonlat, de a beláthatatlan „fejlesztések” árnyékában Magyarországon is napi valósággá vált.

Az elmondottak alátámasztására elegendő a legutóbbi hónapok híryanaga. Szegeden kezdte a pólusvárosok fejlesztési elképzeléseinek megismerésére indított körútját Gyurcsány Ferenc miniszterelnök, ahol az elkövetkező évek legnagyobb, 68 milliárdos beruházásáról, az új ezerágyas integrált klinikai tömb terveiről Mikó Tivadar centrumelnök tartott prezentációt. Az óriási projekt az egészségipar (!) bázisává teszi majd a várost, mint eurorégiós központot. A professzor azt is érzékeltette, 4600 fővel Szegeden ma is a legnagyobb munkáltató az egészségipar, gazdasági szempontból azonban igen szerények az eredményei. Hiába költöttek 1985 és 2006 között Szegeden az egészségügyre 42 milliárd forintot, az csak a jelenlegi rendszert konzerválta. Az új klinikai tömbre és a hatékony integrált egészségügyi rendszerre épülő egészségipar viszont már tíz év alatt mintegy 30 milliárd forintot mozgathat meg a régióban és újabb munkahelyeket is teremthet. A tömbnek része egy egészségügyi és egy oktatási központ beteghotellel együtt, valamint egy egészségipari tudományos park és inkubátor. Az ezerágyas kórházi tömb a mostani „új” klinikához csatlakozna, az oktatási központ a Tisza-parton lenne. A klinikai tömbben a közfinanszírozott és térítéses egészségügyi szolgáltatást éppúgy igénybe lehetne venni, mint a térítéses, valamint alkalmas lesz arra, hogy kutatás-fejlesztésre alapuló egészségipari fejlesztő cégeket is befogadjon. A beruházás konzervatív számítások alapján tíz esztendő alatt térül meg – közölte a professzor. Amint áprilisban megnyílnak az uniós források, be lehet adni a pályázatokat, hogy az év végéig elkészüljenek a tervek, és jövőre elkezdődhessen az építkezés.

Gyurcsány Ferenc az elhangzottakhoz a következőket fűzte hozzá: jelenleg létezik egy hagyományos felsőoktatás és egy hagyományos egészségügyi szolgáltatás. Mindkettő nagy kihívás előtt áll. "Míg az egészség egy nem üzleties, rendkívül érzékeny társadalmi, politikai kérdés, addig az egészségipari kutatás-fejlesztés, a gyógyszergyártás tiszta üzlet" – tette hozzá. A miniszterelnök szerint az igazi politikai konfliktus az alapvetően nem piaci viszonyokkal jellemezhető egészség összeillesztése az üzleti világgal. Egyedül a biztosítás oldhatja fel a hagyományos egészségügyi ellátórendszer és a rendkívül gyorsan fejlődő egészségipar között kialakuló ellentéteket – jelentette ki Gyurcsány Ferenc. A kormányfő szerint ugyanezt láthatjuk a felsőoktatás területén is. Ma Magyarországon az adott korosztály 40 százaléka a felsőoktatásban tanul. Csupán hazai forrásokból azonban nem lehet fenntartani a magas minőséget, ezért a felsőoktatást és az egészségügyet egyaránt "ki kell nyitni".

Debrecenben pedig Fésüs László akadémikus, a jelenlegi egészségügyi tudományi centrumelnök avatott egy újabb 13 milliárdos beruházást, ami az Augusztus program keretében épült. Nem sokkal ezután a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centruma (DEOEC) megkapta az ehhez kapcsolódó plusz 159 aktív ágyat is. (Ugyanitt az adóssággal küszködő megyei kórház több milliárdos tömböt, műtőblokkot épít fel, és orvosokat épít le). E tények ismerete azért fontos, mert országszerte kórházbezárások vannak, és folyamatos az ágyszámcsökkentés. Szegeden és Debrecenben az ellenkezőjéről is szólnak a történetek. Milliárdos beruházásokat terveznek és avatnak, miközben a lakosság egy másik értékbeli dimenzióban, 300 forintoként izzadja ki azt a vizitdíjat, melynek összegét máris továbbemelni tervezik. A még nagyobb üzlet pedig nem is a vizitdíj, hanem a jegyeiket kiadó automaták, ennek az üzletében szintén az egészségipar vámszedői az érdekeltek. Fésüs László centrumelnököt időközben a nemrég 15 karúvá fejlesztett egyetem szenátusa egyetlen jelöltként egyhangúlag megválasztotta rektorának is, immár második alkalommal. A következő paragrafusokból egyértelműen kiolvasható, hogy az egyetem milyen szabályzatot alkotott az önkormányzatiság (autonómia) jegyében a maga javára. A Debreceni Egyetem Szervezeti és Működési Szabályzata 1.§ (5) pontja alapján: Az egyetem autonóm intézmény, amelyet különösen a következő alapvető – oktatási, kutatási, szervezeti és működési, gazdálkodási – jogok

illetnek meg: képzési rendszerének kialakítása, a vezetők, oktatók, hallgatók és alkalmazottak: az egyetemi polgárok kiválasztása. A szenátus hatásköre: 13.§ (1) A szenátus az egyetem legfelsőbb vezető döntést hozó és a döntés végrehajtását ellenőrző testülete; 13.§ (6) alapképzés és mesterképzés létesítésének és indításának, illetve megszüntetésének, felsőfokú szakképzés létesítésének kezdeményezése. Az elmúlt 17 év igazolta, hogyan lehetett a három debreceni egyetemet oly módon egyesíteni, egyidejűleg 15 karúvá (jelzővel illetve mamut, avagy vízfejű intézménnyé) alakítani. Az egyetem szenátusa, amely most egyhangúlag választotta rektorát, ugyanilyen bólogatással, törvényes keretek között bocsáthat el oktatókat, indíthat és szüntethet meg alapképzéseket. Már a rendszerváltás idején is felmerült, hogy kell-e ennek az országnak négy orvosegyetem. Ha manapság kórházak tucatjait zárják be, a közeljövőben nem hangzik lehetetlennek az egyetemek efféle „racionalizálása” sem, ennek véghezvitelét immár törvényes keret (és megfelelő személyzet) biztosítja. Akik mindezen jogok csúcsára hágnak, joggal nevezhetők az egészségügy kiskirályainak, hallgatásukkal vagy beleegyezésükkel most épp egy országos bábkirálynőt ültettek maguk fölébe. A tárgyi-lagos tudósításhoz hozzátartozik, hogy a két centrum elnök, Szegeden Mikó Tivadar és Debrecenben Fésüs László egykor (Debrecenben) évfolyamtársak voltak. Ma mindketten a pénzvilág urait szolgálják, Mikó időközben (szakmáját elhagyva) OEP elnökként is tevékenykedett. A címváros másik vezetőjét is adott az OEP-nek, aki most éppen kórházi társigazgató. Már akkoriban felmerült, mintha az egészségügyet debreceni háttérből irányítanák. Debrecen ma a nagy becsapások városa, a történetnek folytatása következik. Az eddigiekből kiolvasható, hogy a botrányhőssé avatott miniszterelnök mellett az igazán kártékonyak azok, akik a háttérben (elvbáráti vonalon) eurobérencekként évtizedekre betonozzák be a maguk és a nemzetközi pénzvilág egyeduralmát. Az egészségügyi beruházásokban nemcsak az építkezés az üzlet, hanem utána az eszközök telepítése és az emelt szintű biztosítások megkövetése. A két egyetem vezetői így egész Kelet-Magyarország fölött tartathatják majd kezükben a gazdaság irányítását. Ha az eddigi és a várható befektetések eredetét vizsgáljuk, akkor az országjelző táblák máris levelelnek a határokról. Szabad az út mindenhová: befelé a befektetőknek, kifelé a kivándorlóknak. A gyógyítás és oktatás színvonaláról pedig szó sem esik.

A VIZITDÍJ MEGTAGADHATÓ (LETT VOLNA)!

E felhívás 2007-ben, a vizitdíj bevezetése előtt jelent meg az interneten és a Magyar Orvosi Kamara honlapján is:

Nehéz helyzetben (beteg állapotban) van az ország, amelyből sokan keresik a kiutat. Az elmúlt hónapok eseményei bizonyították, hogy sem tiltakozással, sem szabadtéri gyűlésekkel, sem felpályás útlezárásokkal érdemi eredményt elérni nem lehet. Most az orvosok kezében van az ország sorsa, ha munkájukkal és orvosi esküjükkel az alábbiak szerint cselekszenek, pozitív változások kezdeményezői lehetnek.

Vészesen közeleg február 15-e, az egészségügyben tervezett vizitdíj bevezetésének első napja. Orvosok és betegek rettegnek tőle, mivel a felkészületlenség, a kapkodás, a kiszolgáltatottság érzése alapján az orvosi rendelőkben akár cirkuszi felfordulások, hisztérikus tömegjelenségek, de mindenképpen az elégedetlenségnek különféle megnyilvánulásai várhatók. Mindez alapjaiban veszélyezteti az egyébként nyugalmat igénylő, kölcsönös bizalomra épülő gyógyítást.

Az elmúlt hetek egészségügyi intézkedései, a leépítések, az ágyszámcsökkentések, a kórházak bezárásának réme az országban több helyen sztrájkhangulatot, tömeges tiltakozásokat eredményeztek. A soron következő vizitdíj bevezetésének megakadályozására van a sztrájknál sokkal egyszerűbb, munkabeszüntetéssel nem járó, az egészségügyi ellátást nem veszélyeztető, az egész ország véleményének kinyilvánítására alkalmas módszer. Nem sztrájkolni kell, hanem **EGYSÉGESEN MEGTAGADNI A VIZITDÍJ BEFIZETÉSÉT!** Csírájában kell elfojtani azokat az antihumánus, üzleti megfontolások által vezérelt intézkedéseket, melyek orvos és beteg számára megalázóak. Orvosok és betegek összefogására van szükség annak kimondásához, hogy egy betegellátásra alkalmatlan miniszter vadkanként nyomul előre az egészségügy átszervezésében, és egy orvosi munkára (különösképp orvosok ezreit érintő szervezőmunkára) alkalmatlan államtitkárnő libaként gágog az ország nyilvánossága előtt. A szenny úszik felül, és a tisztességes orvosok, választott képviselőik szakmai kérdésekben sem kapják meg az őket megillető megszólalás lehetőségét.

A vizitdíj bevezetése még megállítható! Az orvosok a helyükön vannak – mondhatnánk Nagy Imre mártír miniszterelnök történelmi emléküszavai nyomán („csapataink harcban állnak”). Az orvosok a helyükön

vannak, és néma tiltakozásul munkahelyeiken, munkaidőben folytatni tudják azt a munkát, amit eddig is tettek. A betegeknek megérdemelt és megfizetett joga, hogy panaszaikkal rendelési időben orvosukhoz forduljanak. Bűnhődni annak kellene, aki ezt az orvos-beteg kapcsolatot nehezíti, megbontja, vizitdíjas cirkusszá alakítja. Február 15-e legyen a véleménynyilvánítás napja! E napon (és a továbbiakban is) minden orvos vizitdíj nélkül és még nagyobb odafigyeléssel lássa el betegeit! A betegséggel jelentkezők pedig a vizitdíj befizetése nélkül bátran forduljanak orvosukhoz.

Február 15-e legyen annak az összefogásnak a napja, ami első lépés a további orvos- és betegellenes intézkedések megakadályozására. Február 15-e jelentsen olyan öntudatra ébredést, amellyel megakadályozható az egészségügy további leépítése, és megkezdődhet az egészségügyi ellátás tervszerű javítása és felépítése.

A fentiekhez kívánom a jobb érzésű egészségügyi vezetők támogatását. E gondolatok felkarolásával a Magyar Orvosi Kamara megfordíthatja az egészségügy káros folyamatait, melyek ügyében eddig is szót emelt. Az internet korában megvan e gondolat hatásos terjedésének lehetősége. E felhívás szabadon sokszorosítható, nyomtatható, honlapokra feltehető. Az orvosnak a betegei érdekében **CSELEKEDNI KELL!** Ez február 15-én szó szerint értendő: **GYÓGYÍTANI VIZITDÍJ NÉLKÜL!**

MOLNÁR ŐRÖL ÉS HAZUDIK, DE UTÓDJA SEM KÜLÖNB

Molnár miniszter jó molnár módjára örli fel a minden nehézség ellenére még működő egészségügyi ellátást. (Lehet, hogy molnárnak jó, de orvosnak alkalmatlan.) Mindehhez a megalkuvó orvosok és a félretájékoztított betegek nyújtottak segítő jobbot. Molnár-féle hazugság az a kitartó félretájékoztató, ami a vizitdíjról folyamatosan elhangzik. Nevezetesen: ha a beteg nem fizet, a díjat az orvos támogatásából vonják le és mellé még büntetést is kilátásba helyeznek. A díj beszédese ugyanis mást jelent a háziorvosnál, rendelőintézetben vagy fekvőbeteg intézményben!

1. A fenti megállapítás csak a háziorvosokra vonatkozhat, akiknek a támogatását már előre (januárban) csökkentették, mintegy arra kényszerítve őket, hogy ezt a vizitdíjból kelljen pótolniuk. A kényszer alapja tehát a működésképtelenséggel való fenyegetés. A háziorvosoknak nem jut nyilvános fórum az ez ellen való tiltakozásra.

2. A rendelőintézeti orvosok fizetése nem függ a vizitdíjtól! Ha a rendelőintézetek vezetői együttesen tiltakoznának a vizitdíj ellen, máris megbukna a rendszer. Hivatkozási alap a Magyar Köztársaság Alkotmánya VII. Fejezet 35.§ (1) g pontja:

A Kormány meghatározza a szociális és egészségügyi ellátás állami rendszerét, és gondoskodik az ellátás anyagi fedezetéről.

Ennek alapján a vizitdíj alkotmányellenes. Ismerve az intézkedések jogi útjainak időigényességét, az alkotmány idézett paragrafusa alapján a vizitdíj az orvostársadalom és a betegek együttműködésével hamarabb is megbuktatható. A rendelők egy részében a forgalom máris visszaesett, a fizetésképtelen betegek már nem jönnek. Aki pedig belenyugvással fizeti a számára most még csekély 300 Ft-ot, az néma hozzájárulását adja az egészségügy egész rendszerének üzleti, profitorientált átalakításához.

3. A kórházi orvosok fizetése sem függ a vizitdíjtól! Különösképp erkölcstelen a kórházi számlák benyújtása a betegek távozásakor. A többeszes kórházi számlák fizetésének megtagadására a legegyszerűbb (aláírandó) indok: Jelenleg nem tudok fizetni!

Tanulságos lenne annak kivizsgálása, hogy az adott esetben valójában miből gondolják e számlák megfizetését.

A rendszer legfőbb tévedése: nincs olyan orvos, aki a vizitdíj beszédésének üzleti oldalát támogatná, tehát azt keresné, hogyan tud magasabb díjat kifacsarni a betegből. Ellenkezőleg: a beteggel együttműködve keresi azt a lehetőséget, hogy az ellátást díjmentes (pl. sürgősségi) alapra tegye. Ha másként történne, és lennének a vizitdíj beszédésének bajnokai, azok a Munka Érdemrend arany fokozatát érdemlik, és nevüket ezért ismerje meg az ország!

Molnár Lajos hivatali utódja a volt állam titkára, a szintén SZDSZ-es Horváth Ágnes lett, aki még kinevezése előtt nyilvánosan megbukott egy szakmai fórumon. A Világgazdaság c. napilap április 19-én konferenciát rendezett az egészségügyben beharangozott biztosítási lehetőségekről, ennek részleteiről az újság április 26-i különszáma részletesen is beszámolt. Kóka János bevezető szavai tükrözték az SZDSZ egyoldalú hozzáállását: „Bemutatok Önöknek egy kiváló programot és egy kiváló embert.” A kiváló program a piaci alapon versengő több biztosítós modell, a kiváló ember ez idő szerint Horváth Ágnes kijelölt miniszter asszony volt. Mindketten a távozott Molnár érdemeiről, és a közelmúltban megalkotott öt törvény csodájáról szóltak. Más olvasatban ezen intézkedések az orvostársadalomra és a lakosságra egyaránt rohamtempóban, a kíváncsok szakmai és civil egyeztetés nélkül zúdultak rá. A fórumot szervező Világgazdaság előzetesként „Össztűz a biztosítási rendszerre” címmel, majd „Eltérnek az álláspontok” kiemeléssel számolt be a történetekről. Ebben megállapításra került, hogy határozott különbség van a koalíciós pártok egészségügyi biztosítással kapcsolatos álláspontja között is.

Kóka János és Horváth Ágnes a bevezető után látványosan távoztak a konferencia helyszínéről. Ezt követően a szakértők valamennyi oldalról körüljárták a biztosítási lehetőségeket és azokat a körülményeket, amelyek között a legutóbbi egészségügyi törvények megszülettek. Szakmai és társadalmi oldalról szót kapott az Orvosi Kamara elnöke, a Kórházszövetség elnöke, professzor és tudományos munkatárs, OECD szakértő, valamint pártokról a koalíciós partner MSZP és az ellenzék több képviselője A korai délutánig tartó megbeszélés-

sen számos példával bizonyították, hogy nincs olyan pozitív európai példa, amely alapján az SZDSZ által erőltetett biztosítási modell (sem az eredeti, sem a módosított formában) megfelelhethetne a magyar lakosság érdekeinek. E tényeket Horváth Ágnes (távollétében) nem hallva érkezett vissza a konferencia zárására. A miniszterjelölt zárógondolatait a közönség érthető zúgolódással fogadta. A levezető elnök pedig időhiányra hivatkozva tért ki az újabb vitanyitás lehetősége elől. Horváth Ágnes és az (SZDSZ programja) látványosan megbukott a szakmai fórum előtt. A tudományos ülések után szokásos módon az előadókat újabb kérdezők, érdeklődők veszik körül, de Horváth Ágneshez nem ment oda senki. (Végül valaki kikísérte a teremből, akinek azt a kérdést tette fel, hogy valójában mi hangzott el itt délelőtt. A rövid válasz pedig ez volt: a szokásos nyüglődés, hogy semmi nem jó, és lehetőleg ne csináljunk semmit...)

Kérdés, hogy a folyamatos népirtással felérő, SZDSZ-es alapon beterjesztett egészségellenes programok meddig képezhetik még egyáltalán megbeszélés tárgyát. A magyar orvostársadalom meddig viseli el a tényt, hogy szakképzett orvosok ezrei kerüljenek utcára, kényszerüljenek külföldre, miközben Ágnes asszony alá bársonyszéket tolnak?

A történelem meghamisítása

„Titkos társulatok alakultak a történelem meghamisítására, a fajbeli erény elpusztítására.

Titkos társulatok alakultak a nemes fajok kiirtására, a fajtulajdonságok megbénítására.

Titkos társulatok alakultak a tehetetlenek fenntartására, az anyagi jónak megosztására.”

Csontváry

ZSIDÓ RECEPT SZLOVÁK MÓDRA: A TÖRTÉNELEM ÁTÍRÁSA

Az alábbi nyílt levél eredeti címzése a Magyar és a Lengyel Köztársaság elnökeinek, külügyminisztereinek szólt, de eljutott a napilapok szerkesztőségeibe, valamint Becsey Zsolt Európai Parlamenti képviselőnek, aki az a levél születése (2006. augusztus 20.) idején éppen egy EU-fórum vendége volt Szegeden. Az ügy fontossága ellenére nem került nyilvános tárgyalásra, és Becsey képviselő úr ismételt felhívás után is kitért a vele való foglalkozás elől. Göncz Kinga külügyminiszter pedig az ezt követő hetekben látogatást téve szlovák kollégájánál, megállapította, hogy egyetértenek a feleket kölcsönösen érintő kérdésekben, úgymint a megkülönböztetés elleni küzdelem, stb.

Sólyom László, a Magyar Köztársaság elnökének,
Lech Kaczynski, a Lengyel Köztársaság elnökének,
Göncz Kinga, a Magyar Köztársaság külügyminiszterének,
Anna E. Fotyga, a Lengyel Köztársaság külügyminiszterének

2005-ben Szlovákiában jelent meg négy közép-európai ország (Lengyelország, Magyarország, Csehország és Szlovákia) közös idegenforgalmi térképe. Felelős kiadója: VKÚ, j. s. c., Harmanec, a kiadvány az Európai Unió támogatását is élvezi. A térképen a szokásos közlekedési jelek mellett az alábbi csoportokban és sorrendben szerepelnek a kulturális értékek:

Kastély
Város zsidó örökséggel
Város jelentős templommal
UNESCO emlék
Múzeum
Történelmi város

A fentiekben kiemelten és kiemelt helyen van az említett négy közép-európai ország zsidó öröksége, míg a „jelentős templom” kategóriában még a keresztény jelző sem szerepel. A térkép a keresztény jelző mellőzésével és a számos Dávid csillaggal egy hamis zsidó Európa képét kelti. A térképről ugyanúgy kimaradt a kereszténységre való utalás, mint az Európai Unió tervezett alkotmányából. Emellett tárgyi tévedésnek

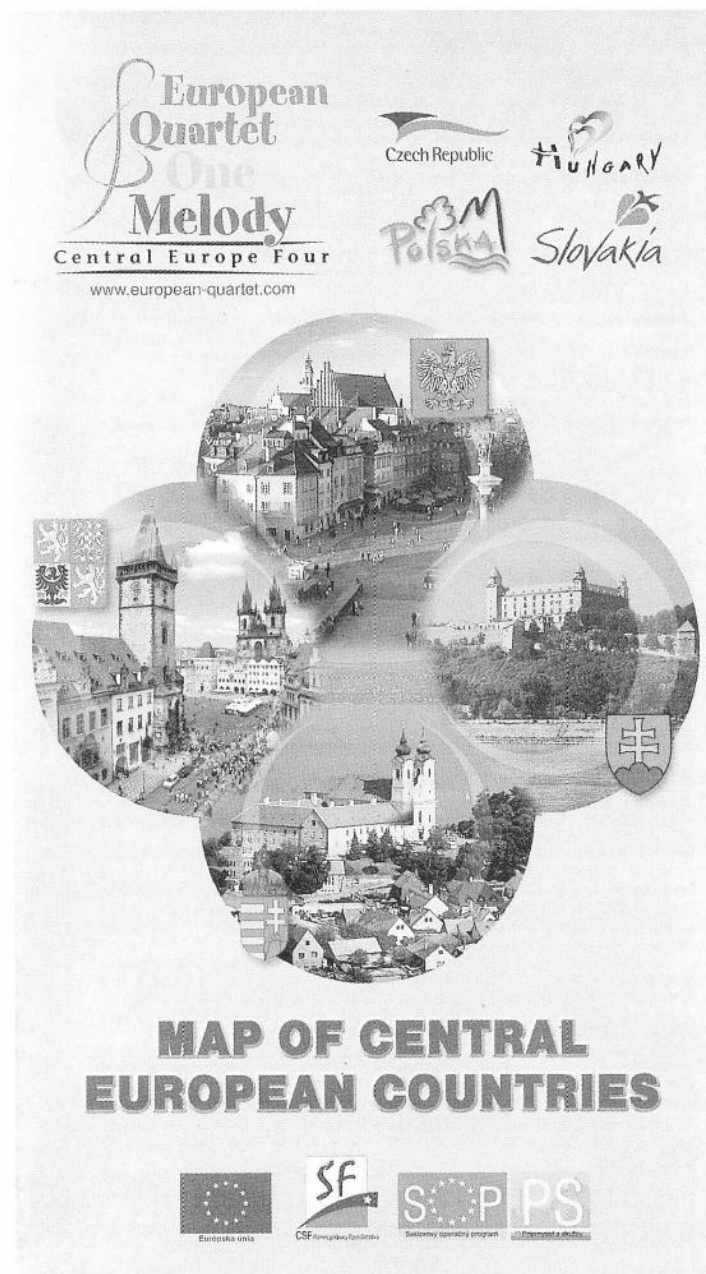
tekinthető, hogy a térképen olyan magyar történelmi városok is vannak, több évszázados egyházi múlttal, sőt püspöki székhellyel, melynek neve mellé mégsem került „jelentős templom” jelzés (Győr, Veszprém, Székesfehérvár). A nagy magyar városok közül Miskolc és Szeged neve mellett csak a Dávid csillag díszlik, mintha e városok egyetlen értéke a zsidó örökség volna, azaz sem múzeuma, sem keresztény temploma nem lenne.

Az évezredes lengyel-magyar történelmi párhuzam és sorsközösség ismeretében különösen szembetűnő az alábbi hamisítás. Debrecen, ma a második legnagyobb magyar város, neve mellett egyformán szerepel a „jelentős templom” és a „zsidó örökség”. Az előbbi természetesen megállja helyét (értsd: a kálvinista „Róma” Református Nagytemploma), a város zsidó öröksége azonban eltörpül emellett. Méginkább érthetetlen az, ami a térkép lengyelországi részén került feltüntetésre: Varsó (Warszawa) és Krakkó (Kraków) neve mellett nincs „jelentős templom” megjelölés, csak a Dávid csillag! Ez történhetett meg azzal a nagymúltú történelmi, egyetemi és érseki székhely Krakkóval, amely város nemrég még pápát is adott a világnak.

E tények a nemzetközi közvélemény számára is meggyőző bizonyítékok lehetnek arról a szlovák történelem-hamisításról, amely a fentiek alapján zsidó érdekeket szolgál. Az ismertetett szlovák térkép alcíme: „Európai négyes – egy hullámhosszon” (European Quartet – One Melody). E sorsközösség alapján várható el a Magyar és a Lengyel Köztársaság felelős vezetőitől, hogy a fenti tényeket kellő súllyal kezelve tárják a világ közvéleménye és az Európai Unió felelős vezetői elé.

Tisztelettel:

Dr. Nagy Attila
orvos, közíró, Debrecen

A zsidó örökséget hangsúlyozó középeurópai térkép

Town with Jewish Heritages
ユダヤの伝統が残る都市
जुद्धि धरोहर वाले शहर
犹太遗迹城镇

Town with important churches
著名な教会がある都市
मुख्य चर्च वाले शहर
建有重要教堂的城镇

UNESCO monument
युनेस्को की इमारत
联合国教科文组织标志性建筑

Town with important museums
著名な博物館、記念館がある都市
प्रमुख संग्रहालय वाले शहर
建有重要博物馆的城镇

Az idézett térképrészletek a jelmagyarázatokkal

KOSÁRY – A KÖZÉLET KAMÉLEONJA

Egy újsághír szerint Boross Péter, Mécs Imre és Kosáry Domokos a jelenlegi kormánnyal közös 1956-os megemlékezést szeretne. Természetesen elfogadhatatlan, hogy az egykori tömeggyilkos párt, az MSZMP jogutódja együtt ünnepeljen 56 hőseivel és áldozatainak hozzátartozóival. Boross bizonyítottan hazaáruló, Mécs (az egykori börtön-tégla) egy pálfordulással, az 56-os eszmék elárulásával annak haszonélvezője, és Kosáry sem ártatlanként csatlakozik az előbbieik sorába. Mindhármán közéleti kaméleonok, akik bőrszínüket a nevezett hullóhöz hasonlóan tudták évtizedeken át a környezetnek megfelelően változtatni. A köpönyegforgatás, a mindenkori helyzethez való elvtelen alkalmazkodás azonban – matuzsálemi életkora miatt is – leginkább Kosáryra jellemző. Pályája immár három politikai korszakon is átível. Tanulmányait a Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte, majd 1935-41 között hosszabb tanulmányúton volt Párizsban, Londonban és az USA-ban. Kandidátusi disszertációját 1955-ben, doktori téziseit 1977-ben védte meg. 1956-ban a Magyar Történészek Forradalmi Bizottmányának elnöke. Bár ezt követően bebörtönzik, a Kádár-rendszerben felívelő karrierjéhez a rendszerrel meg kellett alkudnia. Ez történészként és a nevezett Forr. Biz. tagjaként csakis az 56-os eszmék vállalt elárulásával volt lehetséges. Így lett 1982-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező, majd 1985-től rendes tagja, a legkeményebb szocialista korban megalapozott karrierjével pedig az ún. rendszerváltás után 1991 és 1996 között az Akadémia elnöke.

Kosáry 1955-ös disszertációjának címe: Kossuth Lajos politikai fejlődése és küzdelmei az 1848-as márciusi forradalomig. Kevéssé ismert, hogy írásának eredeti címe más volt: Kossuth Lajos harca a feudális és gyarmati elnyomás ellen. Valójában erről szól a disszertáció, de a címet a kor követelményeinek megfelelően a szabadságharcos küzdelmek helyett a pozitív szocialista eszmeiségnek, a politikai fejlődés kiemelésének rendelte alá. A legnagyobb történelmi csalások csakis a legképzettebb történészekről származhatnak, ennek alátámasztására a korszak másik sikerlovagját, Köpeczi Bélát érdemes idézni: „ami a haladás kritériumát illeti, a világtörténelem sok példával szolgál arra, hogy a társadalmi haladás és a nemzeti függetlenség milyen szorosan összefüggnek egymással.” Nehéz elhiteni, hogy épp e két történész (Kosáry

és Köpeczi) ne látta volna, hogy 1848 óta magyar függetlenségről szó sem lehetett, miközben a propaganda a mindenkori társadalmi haladást hirdette. Kosáry még 2006-ban is így cselekszik, amikor a hirdeten "új fejlődési pályán" álló Magyarországon keresi a megegyezést, megalkuvást, miközben a nemzeti függetlenségről most sem eshet szó.

Kosáry a „rendszer-nem-váltás” élő bizonyítéka, aki a legmagasabb kitüntetések kaptak 1989 előtt és után is. Különösképp figyelmet érdemel az 1988-ban kapott Francia Akadémia Pálmarend tiszti fokozata, amit a Francia Becsületrend tiszti fokozata követett 1997-ben. A két elismerés annak a Tudományos Akadémiának is szól, amely intézmény az ország szocialista és poszt-szocialista korszakában is egyértelműen idegen, nevezetesen a francia szabadkőművesség érdekeinek tudományos, gátlástalan kiszolgálója volt. Kosáry pedig harmadik abban a sorban (Mécs Imre és Göncz Árpád mellett) akinek 1956-os tevékenységét, ennek előzményét és az azt követő páfordulásának valós hátterét homály fedi. Így lehetett Kosáry a 2006-os emlékév kuratóriumának elnöke, aki elképesztőnek nevezte Wittner Mária legutóbbi állásfoglalását (aki soha nem fog ünnepelni az 56-os gyilkosok táborában). A valóban elképesztő (de egyáltalán nem váratlan) pedig az, hogy Orbán Viktor az MSZMP-ben gyökerező, MSZP-ben folytatódó, Boros, Mécs és Kosáry-n átívelő hazugságlánchoz csatlakozik, miközben aláírásgyűjtés folyik a „Jó reggelt, Magyarország!” programhoz. ÉBRESZTŐ, MAGYAR-ORSZÁG!

A LEGSZÜRKEBB EMINENCIÁS VAGY KI AZ ÚR ITTHON?

Tavasszal nyílnak a virágok, nyílik a fül a hallásra és nyílnak az elmék a gondolat befogadására. Ma Magyarországon a legóvatosabb megfogalmazás szerint is a nemzetközi pénzvilág az úr, melyet a hangadó politikusok hada szolgál. De a szürke eminenciások is a háttérhatalom emberei. A megértéshez Martonyi Jánoson keresztül vezet az út. A nagybajuszos, volt MSZMP-s Martonyi személye az Orbán-kormány külügyminisztereként került a köztudatba. A „savállóan” rendszerbiztos Martonyi a politikai széljárás kiszolgálójaként lehetett a magyar tudományosság sikerlovagja is, aki 1978-ban kandidátusi disszertációt írt „A magyar tengeri fuvarozási szerződés” címmel. Joggal megkérdőjelezhető, hogy egy tengerrel nem rendelkező ország esetében van-e értelme a fenti téma felvetésének. Martonyi is tudja, hogy „országunkat a legnagyobb jóakarattal sem lehet tengeri hatalomnak minősíteni”. E témaválasztás a „luxus-tudomány” kategóriájába sorolható, aminek valódi fontossága csekély, ezért kell magyarázkodnia, hogy pl. a vételi jog tanulmányozása nemcsak az eladóknak (nagy tengeri szállítóknak) hanem a vevőknek is fontos.

Martonyi disszertációja abban a korban született, amikor az áruforgalom megoszlását a következő 3 kategóriában kellett vizsgálni: fejlett tőkés, szocialista és fejlődő (afrikai, latin-amerikai és ázsiai) országokban. Martonyi jól látta az egyenlőtlen fejlődés jeleit, hogy „nem csökkentek, hanem tovább éleződtek az uralkodó helyzetet élvező hagyományos tengeri hatalmak és a tengeri fuvarozás piacán alapvetően vevőként megjelenő, fuvaroztató országok közötti ellentmondások. (A Lenin és Marx munkásságát is kiemelten idéző disszertációban szó esik arról is, hogy a tengeri fuvarozásban a Szovjetunió 1960-as 13. helyéről 1975-re a 6. helyre lépett elő.) Martonyi szocialista optimizmusát sugározzák a VIII. fejezet pontjai:

1. gyors ütemben növekszik a tengeren fuvaroztatott magyar áruk mennyisége, és ez a tendencia a jövőben is folytatódni fog.
2. a magyar tengerhajózás részesedési aránya a magyar külkereskedelmi áruforgalom lebonyolításában emelkedik.
3. növekednek a magyar tengerhajózás fuvarozási szolgáltatásai a külföldi fuvaroztatók felé.

A disszertáció indoklásában szó esik arról, hogy „... kereskedelmünk-

nek fokozott mértékben kell tudomásul vennie, tanulmányoznia és alakító módon befolyásolnia a nemzetközi fuvarozási piac közgazdasági, igazgatási és polgári jogi közegét. Külkereskedelmünk helyesen ismerte fel, hogy ebben a folyamatban aktívan és a nemzeti érdekeink következetes védelmezésének célzatával kell részt vennünk...”

Egy évtized múlva a magyar valóság: nemcsak a magyar tengerhajózás, hajógyártás szűnt meg, de a rendszerváltás demagógiája alatt meghalt az egész magyar nemzetgazdaság. Martonyi „látnoki” tudományossága az ellenkezőjére fordult, de ő talponmaradt. Sőt, ekkor immár nemzetáruló uniós szerződés aláírójaként, politikusként lépett elő, és egyenesen a külügyminiszeri székbe emelkedett.

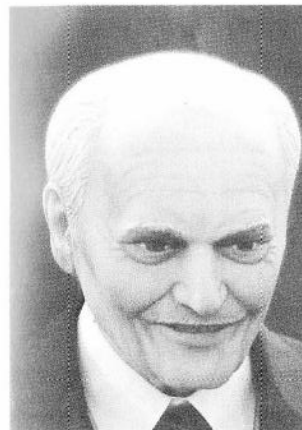
Martonyi 2007-ben egy nevezetes Orbán-beszéd alkalmával Mádl Ferenc társaságában ült. Mádl Ferencnek az előbbihez hasonló „rendszerbiztos” életútja a létező szocializmus legkorábbi időszakában kapott strasbourgi ösztöndíjtól az Antall-kormány tárca nélküli privatisációs miniszterségén át vezetett az euro-kommunista államelnökségig. Ő is a tudomány nyelvén kezdte a hatalom szolgálatát. Mádl 1974-es doktori disszertációjában az európai gazdasági versenyről írta: „a tagállamok szuverenitásukat ... feladják. A közösségi jog egyik jelentős feladata volt ... a tőke mozgása és koncentrációja számára a nemzeti jogi határokat lebontani ... az államot és a közösséget meg kell fosztani immunitásától...” E tudományért fizetség járt, bársonyszékben.

A jogvégzett Mádl és Martonyi ugyanazon fészekaljából származik. Martonyi János 1998-as kiadású Európa, nemzet, jogállam című könyvének előszavát Mádl Ferenc írta, ami a mai európaiság szóvirág-gyűjteménye. Martonyi könyvében pedig a Mádl által is hangoztatott közösségi jog elsőbbségét idézi a nemzeti joggal szemben: „egységesebb, demokratikusabb, áttekinthetőbb, hatékonyabb és befogadásra képesebb közösséget kell megteremteni ... a tagállamoktól viszonylagosan elkülönült, önálló hatáskörrel rendelkező intézményeket és a közösségi politikák megvalósítására szolgáló, a tagállamok jogrendszerétől elkülönült, sőt azzal szemben elsőbbséget élvező, önálló közösségi jogot – új, sajátos intézményrendszert kell kialakítani”.

Magyarország 2007-es helyzete a képből érthető meg: Orbán beszél, Mádl és Martonyi hallgatják, a háttérből elégedetten néznek a szónokra. Mindhárójuk háttérben – láthatatlanul – ott őrködik a nemzetközi pénzvilág, az uzsorások, a világhódítók.

SÓLYOMSZÁRNYON A FIDESZ

Gondosan tervezett, durva provokációval indult a 2006-os év. Sólyom László évnyitó beszéde színtelenségével is sokaknak volt szemet szűrő, a nemzetben gondolkodók számára pedig szembeköppően sértő. A köztársasági elnök zászló nélkül olyan, mint az ország elnök nélkül, így a zászlóügy érthetően kavart vihart. A történeti előzményekről azonban nem esett szó: Göncz Árpád magyar-izraeli, baráti kézfogása egy

Az SZDSZ Árpi bácsija (Göncz Árpád), aki „nem ismerte a megalkuvást, ha az emberi és politikai jogokról volt szó”

zsínagógában piros-fehér-zöld zászló előtt; Mádl Ferencnek a 2004-es szilveszteri beszéde a szégyenletesen emlékezetes december 5-i népszavazás után, amiben maga a köztársasági elnök volt (szürke eminenciásként) a hazaáruló. Mádl mögött még volt nemzetiszín zászló, bár sokan ma sem tudják, hogy a tények ismeretében épp az elnök úr volt illetlen a zászlóhoz. Ennek egyenes folytatása lett a 2006-os naptári évet nyitó (kampánynyitó) Sólyom-beszéd, amelyben csak a valós nemzeti összefogásról nem esett szó. Gondolatok a nemzethez – ha ez mostanában érettségi dolgozat témája lehetett volna, az elnök úr 7 perces beszéde bizonyára azon is megbukott volna. A tudósítások alig szóltak arról, hogy a zászló nélküli újévi beköszöntő után a négy parlamenti párt árnyalati különbséggel, de méltatta a beszédet. Mást nem is tehettek a maguk választotta elnökkel, egyébként a visszahívását kellett volna kezdeményezniük. Ha Sólyom szól a terjedő hazaárulózásról, csak azt feleli, hogy őt magát is egy hazaáruló parlament választotta e dicstelen szerepre. A közelmúlt történelmi amnéziája kell ahhoz, hogy

ne vegyük észre, miként és mit beszéltek az Elnöki Tanács elnökei (Dobi István, Losonczi Pál) a vörös és a nemzetiszín zászló előtt. Göncz, Mádl és Sólyom tették-teszik ugyanezt immár kék, sárga eurocsillagos lobogó árnyékában, amikor a nemzetiszín zászlót lehet mellékesként kezelni, vagy éppenséggel mellőzni is. Sólyom mentségére szolgáljon, a beszéd kapcsán úgy zúdult személyére a kritika, hogy a véleményt formálók nem tudhatták (vagy nagyon jól sejtik), valójában kinek az ötlete volt a nemzeti zászló sutba dobása, és miféle tanácsadók szalmabábuja a köztársasági elnök.

A nemzetiszín zászló nélküli újraválasztási beszéd kétségkívül figyelemfelkeltő volt, egy jó fogás ahhoz, hogy a választási kampány nyitánya lehessen. Az államfőt nemrég úgymond a Fidesz juttatta e magas pozícióba, s most ő veszi hóna alá a pártot. Fidesz-Sólyom, majd Sólyom-Fidesz, ez a sorrend ebben az adok-veszek kapcsolatban, amit egy újabb lépés követett a Fidesz részéről, amikor az idézett Sólyom-beszédet pártfogásába vette („Értelemszerű, hogy egy emelkedett beszéd minden emberhez, minden magyarhoz közvetlenül szólt, őszinte és szép beszéd volt” – nyilatkozta Halász János, a Fidesz szóvivője, Debrecen méltatlan képviselője). A Fidesz-Sólyom-Fidesz ív az emberek feje fölötti pártsemlegesnek vagy civilnek is gúnyolt politizálás csúcsa. A Sólyom-beszéddel megtörtént a politikai érdeklődés felkeltése, tehát igazi kampánynyitó volt. A beszéd után egy héttel került sor Debrecenben a Fidesz első nagygyűlésére. A Sólyom-féle zászlóügy le fog csendesedni, a Fidesz „ügye” pedig duzzadni fog. Így van tervezve. „VÁLTOZÁS 2006” – ez a jelszó. Ez lesz a becsapása annak a tízezernyi magyarnak, aki véget nem érő sorban zárándokolt a debreceni Főnix csarnokba, zsúfolásig megtöltve azt. Ők a változást remélő, jószándékú magyarok, akikhez még több millióan tartoznak ebben az országban. Sikerül-e ekkora tömeget újra és újra megtéveszteni a változás jelszavával, holott a változást ígérők mindig a korábbi rezsim ügynökei. Az egymást követő kormányok hazaáruló politikája töretlen és folyamatos.

A debreceni emberáradat a teljes magyarságot képviselte, a munkanélkülitől az egyetemi tanárig, az állástalan diplomástól a kisnyugdíjasig. Valóban változást remélnék, és tudatlanságukkal saját sírásóik lehetnek! A politika végtelen aljasságának áldozatai. Akik a fától nem látják az erdőt, debreceniek, akik éppen a debreceni hazugságokat nem akarják észrevenni. A Rákosi-korból megtapasztalt voluntarista országfejlesztésből

mit sem tanulva tapsolnak a cívisváros milliárdos beruházásainak, pedig nem mind arany, ami fénylik. És az ország? Miféle rózsaszín szemüveg kell ahhoz, hogy a tönkretett, kifosztott országban, az intézményesített korrupció korában Debrecen bárki is kivételnek higgye?

A Göncz-Mádl-Sólyom triász mögött a hazaárulás írásos vagy titkos dokumentumai állnak: pártpaktum az elnöklésről, a rózsadombi paktum soha be nem vallott, de elnöki szinten nem is cáfolt ügye, melyet szégyenletes államközi szerződések követtek. Nem kevesebb a bizonyíték a Kósa-féle debreceni háttérgarázdaságról sem. A 13 évvel az egyetem végzése után még diplomahiányos Kósa milyen jogon idézi Adyt: „Most percmberkék dáridója tart” – hacsak nem magára gondol? A debreceni Főnix csarnokban rendezett 2006-os Fidesz nagygyűlés szónoki négyesfogata Kósa-Áder-Semjén-Orbán volt. A Kósa-féle hazugágok ismerete elegendő ahhoz, hogy átlássunk az est csúcspontját adó Orbán-féle demagógián is, ami a félelem nélküli élet és az erkölcsös gazdaság víziójával a tömegek tapsát váltotta ki. Eközben a sok nemzeti- és narancsszínű zászló Rákay Philip vezényszavára lengett a csarnokban.

A 2006-os évkezdet két eseményének körülményei nagy jelentőségűek: Sólyom-beszéd zászló nélkül és Orbán-beszéd nemzetiszín zászló-erdővel övezve. Melyik az őszintébb? Ha a köztársaság elnöke valóban a nemzet egységét testesítené meg, akkor nyilvános szereplésének elengedhetetlen tartozéka a zászló. Ha nincs az elnök mögött nemzetiszín zászló, akkor őszinte a kép, mert pontos tükrét adja a mai magyar közállapotoknak. Az elnökről tudtuk, hogy nem pártsemleges, most jelét adta „liberális semlegességének”, azaz a magyar nemzettől is elhatárolódik. A zászlóerdő pedig a nagy nemzeti hazugságok kísérője lehet.